

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 |

1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1953

| ΑΡΙΘ. 5

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μητροπολ. Σάμου Ειρηναίου, 'Ο Διδάσκαλος τοῦ Γένους ἐντὸς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ φωτός.—**Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παπουτσάκη, Κοινωνικὴ διεκδύσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ.**—**Εὐαγγ. Θεοδώρου, Ἡ Ἀδελφότης Διακονισῶν «Χεβρών».**—**Σοφ. Δ. Λώλη, Τὸ πρόβλημα τῆς ἀμαρτίας.**—**Οἶκον. Γεωργ. Ρήγα, Ζητήματα Τοπικοῦ:** α') Αἱ κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν μνήμαι τῶν ἐορταζομένων Ἀγίων. β') Τὸ Κολλάκιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.—**Βασιλ. Δ. Δευνάκη, Πρὸς μίαν ὀργάνωσιν ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς μεταξὺ τῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων.**—**Παρατηρήσεων Στήλη:** Ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν. Τιμὴ εἰς τὸν Διδάσκαλον. Τὸ ἐσκέφθησαν ἀρὰ γε; Χρονικά. — Βιβλιογραφία.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

I

Ἔχει ὑποδειχθῆ παρὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος, ὀργανώσεως προεδρευομένης ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ὀρισθῆ μία ἐβδομάς πρὸς ἐορτασμόν τοῦ προσώπου τοῦ Διδασκάλου καὶ ἐξαρθῆ εἰς λόγους ἐγκωμιαστικούς τὸ σοβαρὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ οὗτος ἐντὸς τῆς ἐκπολιτιστικῆς πορείας τοῦ Ἐθνους. Ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 8ης τοῦ παρόντος μηνὸς θὰ γίνωνται συγκεντρώσεις ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κράτους καὶ θὰ ἐξαγγελθοῦν ἐπαινοὶ ὑπὸ καταλλήλων πνευματικῶν ἀνδρῶν ὑπὲρ τοῦ Διδασκάλου ἐν γένει καὶ θὰ ἐξηγηθῆ ἢ συμβολῆ τοῦ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνοδὸν τοῦ Ἐθνους, εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν ἡρωϊκὴν προσπάθειάν του ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς διασώσεως τοῦ μεγάλου πολιτισμοῦ του. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπολιτιστικὴ πορεία τοῦ Ἐθνους ἐντὸς τῆς Ἱστορίας καὶ ποῖα ἢ ἐν αὐτῇ θέσις τοῦ Διδασκάλου τοῦ Γένους.

II

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ὑπῆρξε μεταξὺ ὄλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν Λαὸς ἐκλεκτὸς προορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου νὰ ἀποβῆ ὁδὸς προπαρασκευῆς καὶ προπαιδείας πρὸς κατανόησιν τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως Χριστιανικῆς ἀληθείας. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος ἐσμειώθη ὡς γνῶσις καὶ σοφία καὶ ἐπιστήμη καὶ ὡς μεγάλη τέχνη εἰς ὅλας τὰς μορφάς, ὡς ἓνα φῶς πὺν ἠκτινοβόλησε καὶ ἀκτινοβολεῖ ἄχρι σήμερον εἰς ὅλον τὸν

κόσμον καὶ φωτίζει τὰς γενεὰς εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς τῶν ἐρεῦνας. Διδάσκαλοι καὶ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ σοφοὶ καὶ ῥήτορες καὶ καλλιτέχνη μετὰ τὰ ἔργα τῶν ὀρθοῦνται ὡς παιδαγωγοὶ τῶν γενεῶν. Βάσει τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν τῆς μεθόδου ἀναζητήσεως τῆς ἀληθείας ἰδρύθησαν κατὰ καιροὺς ποικίλαι Σχολαὶ καὶ Πανεπιστήμια καὶ Διδακτήρια πάσης σοφίας καὶ γνώσεως εἰς ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς πρὸς φωτισμόν τῶν ἰδίων λαῶν.

Ἀλλά, παρὰ τὴν καταπληκτικὴν πρόοδον τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ τῆς συγχρόνου θαυμαστῆς τεχνικῆς, ὁ ἄνθρωπος δὲν εὗρεν ἐντὸς αὐτῆς τὴν ὀλοκλήρωσιν του, τὴν λύτρωσιν του, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Μόνον εἰς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν, ἀναπαύεται ἡ πονεμένη καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, μόνη ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια δικαιώνει τὴν ἐλπίδα τῆς Νίκης εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τὰ Χριστιανικὰ διδάγματα δὲν εἶναι διδαχαὶ ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ ζωῆ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀλήθεια πὺν βιοῦται ὡς δικαιοσύνη καὶ βαθεῖα ἀλληλεγγύη καὶ ἀγάπη μεταξὺ ὄλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς. Τὰ Χριστιανικὰ διδάγματα δὲν εἶναι μόνον ἠθικὰ προστάγματα, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Διδασκάλων τοῦ Κόσμου τούτου, ἀλλὰ πηγαὶ ζωογόνου πίστεως καὶ μυστικοῦ δεσμοῦ πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ὑποῦται ἐντὸς τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας ὄχι ὡς ἀπλοῦς Διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς Λυτρωτῆς, ὡς σταυρωθεὶς ἀγάπη ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ὡς Νικητῆς τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ θανάτου, διελθὼν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν Ἀνάστασιν, χαράξας οὕτω τὴν ὁδὸν τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς νίκης, ἵνα δικαιοσύνη—καὶ ἐδικαίωσε—τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

Ἐντὸς τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς σχήματος καὶ μορφῆς, καὶ τοῦ Χριστοῦ, ὡς πνευματικοῦ βάρους, ὡς πηγῆς ἐμπνεύσεως καὶ δυνάμεως, ἐνεφανίσθη ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ ἐξεδηλώθη ὡς Ἑλληνοχριστιανικὸν ἀριστοκρατικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐξύψωσε τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν ὡς ὑπερτάτην ἀξίαν εἰς τὸν Κόσμον καὶ ἔλαμψεν ὡς φῶς ἀληθείας, μετὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφωτίσθη μόνον πλήρωσ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοῦ ἐφωτίσθησαν ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Τοῦτο τὸ Ἑλληνοχριστιανικὸν πνεῦμα ἠκτινοβόλησε κατὰ τὸν Μεσαίωνα ὡς Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ὡς Ἑλληνοχριστιανικὴ Βυζαντινὴ Βασιλεία, καὶ ὄλαι αἱ

μορφαι του πολιτισμου εφερον το χρωμα και την σφραγιδα της Χριστιανικης αληθειας. Οι μεγαλοι Πατερες της Εκκλησιας, οι Αθανασιοι, οι Βασιλιοι, οι Χρυσοστομοι, οι Φωτιοι και πολλοι αλλοι, με την Ελληνικη των σοφιαν ηρμηνευσαν, διετυπωσαν εις σοφα συγγραμματα την Χριστιανικην αληθειαν, την καταχωρωσαν εις ορους και αποφασεις Οικουμενικων Συνόδων και εθεμελιωσαν τον Κυριον, ως Θεον και ανθρωπον εν ταυτω, εντος της Παγκοσμίου Ιστορίας, ως τον μεγαλον σκοπον της φωτεινης και εκπολιτιστικης της πορείας. Διδασκαλοι και ρήτορες και καλλιτέχναι και ποιηται και νομοδιδασκαλοι μεγαλου αναστήματος, ως συνέβη εις την Ελληνικην Αρχαιότητα, ακόμη και Βασιλείς και Πατριάρχαι και Αρχιερείς, ησαν τα όργανα του Αγίου Πνεύματος, δια των οποίων διεκηρύσσεται η Χριστιανική αλήθεια εντος των σχημάτων του Ελληνισμού και υπέρ των μορφών της Χριστιανικής αυτής Ορθόδοξου αληθείας ηγωνίσθησαν μέχρι θανάτου πλήθη μαρτύρων και ηρώων και όμολογητών και απέβησαν δόξα της Εκκλησίας και του Έθνους.

Και μετά την πτώσιν της Βυζαντινής Βασιλείας, η Εκκλησία εν τω προσώπω των Πατριαρχών, των Αρχιερέων, των Ιερέων και διασήμων και άφανών Διδασκάλων υπήρξεν η συνεκτική δύναμις του Γένους, και έσημειούντο εκ των Καθηγητών και Διδασκάλων εις την συνείδησιν του Λαού όσοι μάλιστα, την αξίαν του Ελληνοχριστιανικού πνεύματος βαθύτατα εκτιμώντες, μετέδιδον αυτό εις τας γενεάς όχι μόνον ως άπλά διδάγματα, αλλά και ως πίστιν εις την ζωήν του Χριστού, ως αλήθειαν, εντος της οποίας έσφυρηλατείτο η έθνική υπερηφάνεια, έξωγορευέτο το Χριστιανικόν φρόνημα ως αίσθημα ανωτερότητος απέναντι του Δυνάστου κατακτητού. Οι ιερείς, με τας θείας τελετάς των μυστηρίων και των μεγαλων Δεσποτικων και Θεομητορικων εορτών, με τα ωραία ήσματα της Εκκλησίας αφ' ενός, και αφ' ετέρου οι Διδασκαλοι εις τας πόλεις μέχρι των τελευταίων χωρίων του πατρίου εδάφους ηρμήνευον την Ελληνοχριστιανικήν παράδοσιν, έδίδασκον τα Ελληνικά γράμματα και την Χριστιανικήν θρησκείαν, αναδειχθέντες αληθείς παιδαγωγοί του Έθνους καθ' όλην την ιστορικήν του σταδιοδρομίαν. Οι διδάσκαλοι και οι Εκκλησιαστικοί λειτουργοί ησαν οι έναρκατοι των ιδανικών του Γένους, οι έμψυχοι του Λαού και οι παρήγοροι του εις δεινάς περιστάσεις. Αυτοί συμμετείχον εις τούς αγώνας υπέρ της ελευθερίας, αυτοί ησαν οι μεμνημένοι εις έθνικάς οργανώσεις, οι προκινδυνεύοντες παλλάκις και εις κρισίμους στιγμάς θυσιαζόμενοι κατά εκατοντάδας δια να κρατηθή ακλόνητον το έθνικόν φρόνημα. Αυτοί υπήρξαν οι καθοδηγηται της Νεότητος εις την αλήθειαν, την οποίαν το Έθνος έβλεπεν εντος της Ελληνοχριστιανικής του παραδόσεως, η οποία συνέλειπε τας γενεάς εις το φώς του πολιτισμου του, εις τούς ενδόξους αγώνας του υπέρ της ανεξαρτησίας και της αναστηλώσεως της προγονικής Βυζαντινής ιδέας εις ελευθέραν Ελληνικήν Πολιτείαν. Εντος αυτής της Ελληνοχριστιανικής παραδόσεως και της έξ αυτής ακτινοβολούσης

λάμπσεως του Βυζαντινού μεγαλείου θεμελιούται η σύγχρονος πολιτική ζωή του Έθνους και ιεραρχοποιείται με κορυφαίαν αξίαν το Στέμμα, ως θεσμόν βαθείας ιστορικής επιταγής, ως έκφρασιν ενδόξου και μεγαλειώδους πνευματικής κληρονομίας. Γνήσιοι Διδασκαλοι, αξιοι βαθυτάτου σεβασμού, είναι όσοι κατανοούν και με ένθουσιασμόν έρμηνεύουν την πνευματικήν ακτινοβολίαν του Γένους και οδηγούν την Νεολαίαν εις άφομοίωσιν των πολιτιστικων του αξιών, της εκουσίας πειθαρχίας εις τούς θεσμούς όπου είναι άποθησαυρισμένον το αιώνιον δημιουργικόν πνεύμα του Χριστού, ως πνεύμα ελευθερίας, ως υπέρτατον ιδεώδες δικαιοσύνης και βαθείας αλληλεγγύης και εκουσίου θυσίας των μέν χάριν των δε ανά μέσον των όμαιμόνων αδελφών και όλων των λαών της Γης. Εκλεκτοί και διακεκριμένοι διάδοχοι των μεγαλων Διδασκάλων της Αρχαίας Ελλάδος και των Οικουμενικών Διδασκάλων της Ορθόδοξου Ανατολικής Εκκλησίας είναι όσοι Διδασκαλοι με την σοφίαν των, με τον παλμόν της θρησκευούσης ψυχής των καταρτίζουν τας φάλαγγας της Νεότητος εις δυνάμεις αντίστασεως έναντίον σκοτεινών οργανώσεων που έπιζητούν, με νέας ύλιστικας κοσμοθεωρίας, να ανατρέψουν την πνευματικήν πορείαν της Ιστορίας, να έξουθενώσουν την ανθρωπίνην αξιοπρέπειαν και να κηρύξουν ως αύταπάτην την ελευθερίαν, εντος της οποίας έχει αποτυπωθή η εικών του Θεού και άνευρίσκειται ο λόγος και η κατανόησις των μυστηρίων της ζωής και της άρμονικής διατάξεως της όλης Δημιουργίας.

III

Κατά ταύτα, η Εκκλησία, διαδηλούσα την βαθείαν αυτής εκτίμησιν προς το έργον του Διδασκάλου, όπου δήποτε και αν διδάσκη, εις μέγα η μικρόν σχολείον, εις πόλιν η χωρίον, εντος της Επικρατείας, η εις ξένην γήν, έχουσα υπ' όψει, ότι με τας προσπαθείας του, την άφοσίωσιν του εις τα ιδανικά και τας έλπίδας του Γένους, ο Διδάσκαλος είναι εκείνος που μεταλαμπαδεύει το φώς του πολιτισμου του, που έμπνέει και οικοδομεί τας ψυχάς των Ελληνοπαίδων, που πτερώνει το φρόνημά των και ένισχύει την έθνικήν των υπερηφάνειαν, εις τρόπον ώστε να αντιμετώπιζον τα τέκνα της Ελλάδος με ήρωϊσμόν τον αγώνα της ζωής, να θεωρούν την ζωήν και το μεγαλείον της Πατρίδος ως λάμπουσιν αλήθειαν, εντος της οποίας βεβαιούται ως ύψιστη αξία η ελευθερία, η ύψηλη δικαιοσύνη και η Χριστιανική αγάπη, ως βαθεία αλληλεγγύη όλων των λαών, ε υ λ ο γ ε ι πάντα Διδασκαλον του Γένους και συνιστά αυτόν εις τον σεβασμόν και την αγάπην όλων των Ελλήνων Ορθόδοξων Χριστιανών, ίνα η ειλικρινής προς αυτόν εκτίμησις των και η αγάπη των αποβή στήριγμα του Διδασκάλου εις το έργον του, ένισχυσις εις τας προσπαθείας του, δικαίωσις των μόχθων του και στεφάνωμα των έθνικων υπηρεσιών του.

† Ο Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Απαιτείται σοφία προς κατανόησιν της σοφίας η μουσική είναι μηδέν ένώπιον κωφού άκροατηρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΔΙΕΙΣΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Όταν κανείς ἐγκύψη συστηματικώτερον εἰς τὴν τακτικὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς δράσεως αὐτῆς, ὄχι μόνον ἐναντίον τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς δράσεως αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ καρποφορίαν τῆς νέας ἐν Χ^ῶ ζωῆς, θὰ εὐρεθῇ ἐνώπιον ἐνὸς καταπληκτικοῦ φαινομένου. Θὰ διακρίνῃ ἀνὰ πᾶν βῆμα τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανισμοῦ τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας νὰ προσαρμόζῃ τὰς ἐκάστοτε ἀναφαινόμενας καταστάσεις πρὸς τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε νὰ ἐμφυσᾷ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ μεταδίδῃ τὴν ζωὴν αὐτῆς εἰς ἄτομα καὶ λαούς.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο, βαθύτατον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐν Χ^ῶ Ἀποκαλύψεως, παρουσιάζει τὸν χριστιανισμὸν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, πάντοτε νέον, πανανθρώπινον καὶ μοναδικὸν νὰ ἱκανοποιήσῃ, νὰ φωτίσῃ, νὰ ἀναπλάσῃ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους πάσης ἐποχῆς, μορφώσεως, ἡλικίας, φύλου καὶ ἐθνικότητος. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ διδάσκαλοι καὶ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐχρησιμοποίησαν τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο ἰδίωμα τοῦ χριστιανισμοῦ, «γινόμενοι τοῖς πᾶσι τὰ πάντα» καὶ ἐμβολιάζοντες εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τῆς ματαιότητος τοῦ ἀρχαίου κόσμου τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὸ σωτήριον τοῦτο γνῶρισμα τοῦ χριστιανισμοῦ δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐφαρμόζεται καὶ σήμερον. Τότε μόνον ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ πιστεύῃ ὅτι ποιμαίνει τοὺς λαούς, ὅταν ὄχι μόνον δὲν θὰ εἶναι ξένη πρὸς τὰ προβλήματα καὶ τὰς ἀγωνίας τῆς ζωῆς τῶν, ἀλλ' ὅταν θὰ μετέδιδε τὴν ζωοποιὸν πνοὴν καὶ θέρημιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, «ὡς ἂν τροφὸς θάλπει τὰ ἐαυτῆς τέκνα». Διὰ τὴν ἐξασκῆ ἠθικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνειδήσεων τοῦ λαοῦ, πρέπει νὰ συγκαταβαίῃ μετὰ στοργῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου τῆς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς νὰ στραφῇ ἀμέριστον εἰς τὴν ριζικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων προβλημάτων τῆς ζωῆς. Φρουρὸς καὶ προστάτης τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως ἡ Ἐκκλησία, θὰ εἶναι συγχρόνως ὁδηγὸς καὶ πρωτοπόρος, ἐμπνευστὴς καὶ χειραγωγὸς εἰς τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς πίστεως καὶ εἰς τὰ λαμπρὰ ἔργα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Χωρὶς ποτὲ νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας, χωρὶς οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ὑποχώρησιν καὶ ἀβραρίαν εἰς τὰ τῆς πίστεως, θὰ κατέρχεται ὁμως καὶ θὰ προσαρμόζεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν ἐκάστης ἐποχῆς. Χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκκοσμικεύεται ἡ Ἐκκλησία, δὲν δύναται νὰ ἴσταιται ἀπλοῦς καὶ ἀπαθὴς θεατῆς ἐνώπιον τοῦ πανανθρώπινου δράματος. Ἡ ἀποξένωσις, ἀδιαφορία καὶ ἀδράνεια ἐνώπιον μιᾶς συγχρονισμένης χριστιανικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν πολλαπλῶν θερησκευτικῶν καὶ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΩΝ "ΧΕΒΡΩΝ",

Θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῆ, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἐν Γερμανίᾳ νὰ γνωρίσω μετὰ τῆς συζύγου μου μίαν ἀδελφότητα διακονισσῶν, ἣτις πραγματικῶς εἶναι ἐν τῶν κοσμημάτων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Ἡ ἀδελφότης αὕτη, ἔχουσα τὸ ὄνομα «Hebron», ἔχει τὴν ἔδραν αὐτῆς ἐν τῷ χωρίῳ Wehrda, ὅπερ εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Marburg.

Μετέβημεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τὰ Χριστούγεννα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐν τῇ ἀδελφότητι γινομένης λειτουργίας. Ἐβαδίσαμεν περίπου ἡμίσειαν ὥραν, ἀλλ' ὁ δρόμος ἦτο πολὺ εὐχάριστος. Βαδίζοντες παρὰ τὴν ὄχθιν τοῦ ποταμοῦ Lahn, ἐξήσαμεν τὸ μεγαλεῖον

κοινωνικῶν προβλημάτων, ἀποτελεῖ προδοσίαν κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ ὁποία ἦλθε διὰ τῶν θυσιῶν καὶ αἱμάτων νὰ ἀναπλάσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον, ὅστις «ἐν τῷ πονηρῷ κείται», καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ ὁπαδοῦς τῆς νὰ ζητοῦν μέχρι θανάτου «τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ».

Ὁ χριστιανισμὸς ὡς ἀλήθεια ἐνίκησε τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀνεμόρφωσεν ἀκόμη. Ἀπαιτεῖται ἐργασία πολλὴ καὶ ὀργάνωσις μεγάλη. Μία τραγικὴ καὶ φρικτὴ πάλη διεξάγεται μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ποικιλωνύμων δυνάμεων τοῦ σκότους. Ὑποχώρησις δὲν εἶναι ἀνεκτὴ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ἀγῶνος εἶναι ἀπιστία καὶ προδοσία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοὶ θὰ διψοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸ πεδίον τῆς μάχης εἶναι ἓνας κόσμος καὶ πάλιν εἰδωλολατρικὸς καὶ πάλιν ἀποξενωμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ. Σήμερον ὁ κόσμος, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν, παρουσιάζει προβλήματα μεγάλα καὶ δισεπίλυτα. Κοινωνικὰ συστήματα, ἔντονα ἰδεολογικὰ ρεύματα, ἀναστατώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις παντὸς εἴδους, προβλήματα οικονομικὰ καὶ πνευματικὰ, συνταράσσουν τὰ πάντα, ἐν μέσῳ ἀγωνίας, ἀκαταστασίας καὶ φρίκης τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ μόνη σωτήριος δύναμις, τὸ μοναδικὸν καταφύγιον τῆς ἀπηλπισμένης ὀνθρωπότητος. Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν σήμερον καλεῖται ὁ χριστιανισμὸς νὰ δώσῃ τὴν μάχην τῆς πνευματικῆς του ἀποστολῆς κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου. Τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἐπιλάμψῃ εἰς τοὺς, ἰδιαιτέρως σήμερον, «ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους». Καὶ τὴν μεγάλην καὶ σωτηριώδη ταύτην ἀποστολὴν θὰ πραγματοποιήσῃ ἡ Ἐκκλησία, ὅταν μὲ ὀργάνωσιν χριστιανικῶς συγχρονισμένην καὶ πρωτίστως μὲ ζωὴν ἀληθῶς πνευματικὴν, ζητήσῃ νὰ διεισδύσῃ εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ὅπως εἶχε κάμει ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Μαρτύρων ὅταν συνέτριψε τὴν κοσμοκρατορίαν τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρίας.

Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

τῆς μόλις ἀφυπνισθείσης χειμερινῆς φύσεως, ἥτις ὑπὸ τὰς δειλὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἀνέμελπεν ἐωθινοὺς ὕμνους πρὸς τὸν Δημιουργόν. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ἦτο σχεδὸν ἀκίνητος, κατοπτρίζουσα τὰ πέριξ κατὰ τρόπον ἀριστουργηματικόν. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον Wehrda, ἠρχίσασμεν νὰ ἀναβαίνομεν πρὸς τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸς τὰ ἀριστερά μας, ἐνῶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐξετείνετο ἡ τόσον ἐξυμνουμένη διὰ τὴν ὑποβλητικὴν τῆς ὠραιότητα «ρωμαντικὴ κοιλάς τοῦ Lahn». Τὴν πρωϊνὴν ἀπόλυτον γαλήνην διέκοπτεν ἐνίοτε ὁ ἀντίλαλος ἀπὸ τὸν ρυθμικὸν ἦχον τῶν σιδηροδρόμων, οἱ ὁποῖοι διέσχίζον τὴν κοιλάδα, ἀφήνοντας λευκὰ σύννεφα καπνοῦ. Πραγματικῶς ἡ πρωϊνὴ αὕτη πορεία ἐδημιούργησεν ἐντὸς τῆς ψυχῆς μας ἐροταστικὴν καὶ εὐφρόσυνον διάθεσιν, ἥτις ἐφθάσεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον τῆς ἀδελφότητος, τὸ ὁποῖον περιβάλλεται ἀπὸ ὠραία ἔλατα...

Ἡ λειτουργία τῆς ἀδελφότητος γίνεται εἰς εἰδικὴν αἴθουσαν τοῦ κτιρίου, ἐπιμελέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα κεκοσμημένην. Ἦτο συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ κανεὶς, κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας ταύτης, τὴν χριστιανικὴν νεολαίαν — ὑπὸ τὸν γλυκὺν ἦχον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ «ὄργάνου» — νὰ ἐνώνῃ τὴν φωνὴν τῆς μετὰ τὴν φωνὴν τῶν τάξεων τῶν διακονισσῶν, διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὸν Ἰησοῦν, ὡς τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν μᾶς ὑπεδέχθησαν μετὰ ἐξαιρετικὴν χαρὰν ὁ «πατὴρ τοῦ οἴκου» (Hausvater) κ. Ernst Mogk, ὅστις μετὰ χριστιανικὴν σύνεσιν καὶ σοφίαν κατευθύνει τὴν ἐργασίαν τῆς ἀδελφότητος, καὶ ἡ διακόνισσα «ἀδελφὴ» Liselotte Breuer, ἥτις ὡς τομεὶς ἐργασίας ἔχει, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὴν ξενάγησιν τῶν ξένων καὶ ἐπισκεπτῶν καὶ τὴν ἐν τῇ «σχολῇ διακονισσῶν» τῆς ἀδελφότητος διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας τῆς γυναικείας διακονίας ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς καθ' ὅλου ἀφυπνιστικῆς καὶ ἱεραποστολικῆς ἐργασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὗτοι μᾶς προσεκάλεσαν νὰ μεταβῶμεν μίαν ἄλλην ἡμέραν, διὰ νὰ γνωρίσωμεν λεπτομερῶς τὰ οἰκήματα, τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀδελφότητος. Μετὰ χαρὰν ἐδέχθημεν τὴν πρόσκλησιν.

* *

Πραγματικῶς κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν μετέβην πάλιν μετὰ τῆς συζύγου μου εἰς τὴν ἀδελφότητα «Hebron», ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐρομεν λίαν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν. Κατ' ἀρχὰς ὁ «πατὴρ τοῦ οἴκου» κ. Mogk εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς κατατοπίσῃ ἐν σχέσει πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς καὶ κατευθύνσεις τοῦ «μητρικοῦ οἴκου διακονισσῶν» (Diakonissen-Mutterhaus) «Hebron». Ἡ πρώτη κυρία ἀρχὴ αὐτοῦ εἶναι τὸ νὰ δέχεται οὗτος ὡς — δόκιμα κατ' ἀρχὰς — μέλη αὐτοῦ νεάνιδας ἡλικίας 18-30 ἐτῶν, ἀναγεννηθείσας χριστιανικῶς. Νεάνιδες, αἵτινες ἔχουν ἀπλῶς θρησκευτικὰ ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀναγεννηθῆ χριστιανικῶς διὰ μιᾶς ριζικῆς «ἐπιστροφῆς» εἰς τὸν Χριστόν, δὲν γίνονται δεκταί. Ἡ δευτέρα ἀρχὴ τῆς ἀδελφότητος εἶναι τὸ νὰ προάγεται τὸ ἐρ-

γον αὐτῆς «διὰ πίστεως». Ἄν καὶ αὕτη δὲν δέχεται χρηματικὰς ἐπιχορηγήσεις, ἂν καὶ δὲν διοργανῶναι ἐράνους, ἂν καὶ δὲν θυσιάσῃ τὴν ποιότητα τῶν διακονισσῶν εἰς τὴν ποσότητα, ἐν τούτοις ἡ αὔξησις τῆς καὶ ἡ πρόοδος τῆς, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἀδελφῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς καὶ ὑλικῆς, ἔχει πράγματι τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀδελφότης ἀριθμεῖ 800 περίπου ἀδελφὰς καὶ ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς πολλὰ μεγάλα οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ φυτώρια τῆς λαμπρᾶς ἐργασίας τῆς. Ἡ τρίτη ἀρχὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀποτελοῦν τὰ μέλη τοῦ «μητρικοῦ οἴκου» μίαν οἰκογένειαν. Ζοῦν ἀληθῶς εἰς μίαν ὠραίαν γνησίαν οἰκογενειακὴν ἀτμόσφαιραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπικρατεῖ ἡ ἀγάπη, ἡ στοργή, ἡ ἀλληλοεκτίμησις καὶ ὁ σεβασμός. Ἡ τέταρτη, τέλος, θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ «μητρικοῦ οἴκου» ἀναφέρεται εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐργασίας τῶν διακονισσῶν. Ὁ βαθύτερος καὶ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς ἐργασίας τῶν πρέπει νὰ εἶναι καθαρῶς ἱεραποστολικὸς καὶ εὐαγγελιστικὸς. Τὸ νὰ κερδίζουσιν αὐταὶ ψυχὰς διὰ τὸν Ἰησοῦν (ἢ Seelengewinnung) πρέπει νὰ εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῆς ἐργασίας τῶν. Καὶ ἡ πλεον ἀσήμαντος ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφάνισις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας τῶν πρέπει νὰ διέπεται καὶ νὰ ρυθμίζεται ὑπὸ αὐστηρῶς χριστοκεντρικοῦ πνεύματος. Ὁ «μητρικὸς οἶκος» εἶναι μία κοινὴ ἐργασία πρὸς δόξαν τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ ὅλος ὄργανισμὸς μέχρι τῶν λεπτοτάτων του ἰσῶν ἐμποτιζέται ἀπὸ μίαν σκέψιν: «διὰ τὸν Ἰησοῦν» («Für Jesum!»).

Τὰ κυριώτερα μέσα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται, διὰ νὰ ἀναζωπυρῶνουν αἱ ἀδελφαὶ τὸ γνήσιον διακονικὸν πνεῦμα, εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Ἐν πρώτοις, ἡ καθημερινὴ πρωϊνὴ λατρεία, συνδυαζομένη μετὰ τὸ χριστιανικὸν ἕσμα, τὴν προσευχὴν, τὴν ἐμβάθυνσιν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ μετὰ σύντομον ὁμιλίαν τοῦ «πατρὸς» ἢ τῆς «μητρὸς τοῦ οἴκου» (Hausmutter), συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀρχίζουσιν τὴν ἡμέραν τῶν αἰ ἀδελφαὶ μετὰ νέα συνθήματα. β) Ἐπειτα, αἱ ἀδελφαὶ ἔχουν καθημερινῶς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν, ἐκτὸς τοῦ ἐλευθέρου τῶν χρόνου, μίαν ὥραν πρὸς θρησκευτικὴν μελέτην, περισυλλογὴν καὶ ἀνανέωσιν τῶν πνευματικῶν τῶν ἐφοδίων. γ) Σπουδαιότατη εἶναι ἡ ἐν τῇ ἀδελφότητι ποιμαντικὴ ἐργασία (Seelsorge). Πᾶσα διακόνισσα ἔχει τὸ δικαίωμα εἰς οἰανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν «πατέρα» ἢ τὴν «μητέρα» τοῦ οἴκου καὶ τὰ συζητήσῃ τὰ διάφορα ἐσωτερικὰ προβλήματα τῆς. Αἱ ἀδελφαὶ, αἵτινες ἐργάζονται εἰς διαφόρους σταθμούς, μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς ἀδελφότητος, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κάμουν τοῦτο διὰ τῆς ἀλληλογραφίας. Εἶναι χιλιάδες κατ' ἔτος αἱ ἐπιστολαί, εἰς τὰς ὁποίας ὁ «πατὴρ» καὶ ἡ «μητὴρ τοῦ οἴκου» πρέπει νὰ ἀπαντήσουν μετὰ στοργῆν. Ἐκτὸς τῶν προσωπικῶν ἐπιστολῶν, αἱ ἀδελφαὶ πρέπει τακτικῶς νὰ στέλλουσιν ἐκθεσιν περὶ τῆς ἐργασίας τῶν εἰς τὸ κέντρον, τὸ ὁποῖον ἐξ ἄλλου ἀποστέλλει εἰς αὐτὰς μηνιαίας ἐγκυκλίους. δ) Αἱ ἀδελφαὶ τῶν «σταθμῶν» ἐργασίας μιᾶς ὀρισμένης περιοχῆς συγκεντρώνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀνταλλάσσουσιν τὴν πειρὰν τῶν καὶ ἀλληλοενισχύονται.

ε) Ἐπίσης πολὺ ἐνισχυτικαὶ διὰ τὰς ἀδελφάς, αἵτινες ἐργάζονται μακρὰν τοῦ κέντρου, εἶναι αἱ πρὸς αὐτὰς ἐπισκέψεις τοῦ «πατρὸς» ἢ τῆς «μητρὸς» τοῦ οἴκου. στ') Ὡσαύτως λίαν εὐεργετικὴ διὰ τὰς ἀδελφάς εἶναι ἡ μηνιαία κατ' ἔτος ἀδειά των, τὴν ὁποίαν διέρχονται εἰς τὸ θαυμασίον φυσικὸν καὶ πνευματικὸν περιβάλλον τοῦ κέντρου τῆς ἀδελφότητος, ἔνθα ἀληθῶς αἱ σωματικαὶ δυνάμεις ἀνανεώνονται καὶ τὸ πνεῦμα ἀναγεννᾶται.

Αἱ εἰσερχόμεναι εἰς τὰ «μητρικὸν οἶκον» διέρχονται ἐκεῖ δύο ἔτη δοκιμασίας καὶ ἐκπαιδεύσεως. Κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ ἐξακριβοῦνται ὁ χαρακτήρ των, τὰ πνευματικὰ των χαρίσματα, αἱ κλίσεις των, τὰ ἰδιαίτερα ἐνδιαφέροντά των. Ἀναλόγως αὐτῶν ὁρίζεται ἡ περαιτέρω ἐκπαίδευσις καὶ ὁ τομεὺς τῆς ἐργασίας ἐκάστης ἐξ αὐτῶν. Τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα διδάσκονται αἱ δόκιμοι ἀδελφαί, ἀναφέρονται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν· εἰς τὴν ἐρμηγείαν αὐτῆς· εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀριθμητικῆς· εἰς στοιχειώδεις λογιστικὰς γνώσεις· εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀνατομίας καὶ τῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως· εἰς στοιχεῖα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς γυναικείας διακονίας, ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ καθ' ὅλου ἀφυπνιστικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργου· εἰς τὰς προσιδιαζούσας δι' ἐκάστην τάξιν ἀνθρώπων μεθόδους τοῦ ἱεραποστολικοῦ καὶ ποιμαντικοῦ ἔργου· εἰς τὰς οἰκοκυρικὰς ἀσχολίας (μαγειρικὴν, ραπτικὴν, πλεκτικὴν, ἐργασίαν ἐν τῷ πλυντηρίῳ κ.λ.π.)

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ δευτέρου ἔτους ἀκολουθεῖ ἡ εἰδικὴ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ ἐκπαίδευσις ἀναλόγως τοῦ τομέως ἐργασίας, ὁ ὁποῖος ὁρίζεται δι' ἐκάστην διακόνισσαν. Ἐπίσης, μετὰ τὸ πέρας τῆς διετούς δοκιμασίας αἱ δόκιμοι ἀδελφαί ὀνομάζονται εἰς μίαν τελετὴν διακόνισσαι καὶ περιβάλλονται τὴν ὠραίαν ὁμοίομορφον στολήν των. Ὡς διακόνισσαι ὑπόκεινται εἰς νέαν ὀκταετὴ δοκιμασίαν.

Αἱ διακόνισσαι εἶναι ἐλεύθεραι νὰ ἐξέλθουν τῆς ἀδελφότητος καὶ νὰ ἔλθουν εἰς γάμου κοινωνίαν ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς ἀδελφότητος. Δὲν δεσμεύονται ἰσοβίως. Ἄλλ' ὅμως εἶναι τόσον μεγάλη ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησις, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς αὐτὰς ἡ διακονικὴ ἐργασία των καὶ ἡ ὅλη οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀδελφότητος, ὥστε σπανίως κάμνουν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς.

Αἱ διακόνισσαι τῆς ἀδελφότητος «Hebron» ἐργάζονται ἱεραποστολικῶς εἰς διαφόρους τομεῖς. Τοιοῦτοτρόπως ἐργάζονται εἰς νοσοκομεία, εἰς κλινικάς, εἰς ἀναρρωτήρια, εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν πτωχῶν, εἰς βρεφοκομεία, εἰς νηπιαγωγεία, εἰς παιδικοὺς σταθμούς, εἰς ὄρφανοτροφεία, εἰς οἰκοκυρικὰς σχολὰς, εἰς οἰκοτροφεία μαθητριῶν, εἰς σχολὰς ραπτικῆς καὶ χειροτεχνίας, εἰς οἶκους περιθάλψεως παραστρατημένων νεανίδων, εἰς γηροκομεία, εἰς τὴν ἱεραποστολήν τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, εἰς τὸ ἔργον τῆς δωρεᾶν διανομῆς θρησκευτικῶν φυλλαδίων, εἰς τὰς ἐνορίας, εἰς τοὺς συλλόγους ἢ τὰ συνέδρια τῶν νεανίδων, εἰς τὰς κατασκηνώσεις τῶν παιδιῶν, εἰς τὰ κατηχητικὰ

σχολεῖα, εἰς κύκλους μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς (ἐν Κίνα, Φορμόζα, Βραζιλίᾳ) κ.λ.π. Δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἱεραποστολικοὶ τομεῖς τῆς ἐργασίας των συνδέονται στενῶς πρὸς τὴν ἐνοριακὴν ζωὴν. Πολλὰκις αἱ διακόνισσαι κάμνουν χειρονακτικὰς ἐργασίας εἰς τὸ πλυντήριον, εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὴν κουζίαν, ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅ,τι καὶ ἂν κάμνουν, ἔχουν τὴν συνείδησιν, ὅτι ὑπηρετοῦν τὸν Ἰησοῦν καὶ πρόπει νὰ κερδίσουν ψυχὰς δι' αὐτόν. Ὅλα εἶναι μέσα δι' αὐτὸν τὸν σκοπόν.

* *

Ἀφοῦ ὁ κ. Mogk μᾶς κατετόπισε θεωρητικῶς περὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀδελφότητος, ἡ «ἀδελφὴ» Liselotte Breuer ἀνέλαβε νὰ μᾶς δείξῃ τὰ διάφορα διαμερίσματα καὶ κτίρια τῆς ἀδελφότητος, ἀφιερώνουσα διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐν ὁλόκληρον ἀπόγευμα. Αὕτη ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τῆς ξεναγήσεώς μας μὲ διακονικὴν πραγματικῶς συνείδησιν.

Ἐν πρώτοις ἐγνωρίσαμεν τὰ διαμερίσματα τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου. Ἀπὸ τὰς θαυμασίας συγχρόνους ἡλεκτρικὰς κουζίνας ἕως τὰ ὑπέροχα ὑπνοδωμάτια τῶν ἀδελφῶν· ἀπὸ τὰ συγχρονισμένα γραφεῖα ἕως τὴν αἴθουσαν φαγητοῦ· ἀπὸ τὰς αἰθούσας διδασκαλίας τῶν δοκίμων ἀδελφῶν μὲ τὰ μηχανήματα προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων καὶ τὰ διάφορα ἄλλα ἐποπτικὰ μέσα διδασκαλίας ἕως τὰς αἰθούσας ψυχαγωγίας μὲ τὰ διάφορα μουσικὰ τοῦς ὄργανα· ἀπὸ τὰ δωμάτια ὑποδοχῆς τῶν ξένων ἕως τὴν αἴθουσαν λατρείας — παντοῦ θαυμάζει τις τὴν καθαριότητα, τὴν καλλιτεχνικὴν διάθεσιν, τὸ «γοῦστο», τὴν λεπτότητα τῶν διακονισσῶν. Τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα γεμίζουν πᾶσαν γωνίαν· οἱ θαυμάσιοι πίνακες ζωγραφικῆς, οἱ ὁποῖοι στολιάζουν τὰ δωμάτια τους· οἱ θαυμάσιοι κοίτῶνες τῶν δοκίμων ἀδελφῶν· ἡ χάρις, ἥτις εἶναι ἐκδηλος πανταχοῦ — δημιουργοῦν μίαν ἀτμόσφαιραν, ἥτις κάνει τὴν ζωὴν τῶν διακονισσῶν ὠραίαν, γνησίως οἰκογενειακὴν.

Βαθέως συνεκινήθημεν, ὅταν εἰς ἓν δωμάτιον μιᾶς διακόνισσης, ἥτις ἐώρατε τὸ ἰωβιλαῖον (25 ἔτη) τῆς διακονικῆς τῆς ὑπηρεσίας, εἶδομεν νὰ εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ ἀναρίθμητα ὠραιότατα δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἀπὸ τὰς ἄλλας διακόνισσας. Πολλὰ νύμφαι θὰ ἐξῆλεον τὰ δῶρα αὐτά. Τοιαῦτα ἐκδηλώσεις χαλεπὸν δεσμὸς ἀγάπης μεταξὺ τῶν διακονισσῶν, δημιουργοῦν οἰκογενειακὸν πνεῦμα, καθιστοῦν ὠραίαν τὴν ζωὴν των. Δὲν ἐγνώρισαν τὴν χαρὰν τῆς στενῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἀλλὰ μὲ τοιαύτας ἐκδηλώσεις τὴν ἀναπληρῶνουν καὶ οὕτως ἡ ζωὴ των ἀποκτᾷ νόημα, ποίησιν καὶ ὁμορφίαν.

Ἀξιθαύμαστον εἶναι καὶ τὸ νοσοκομεῖον, ὅπερ εὐρίσκεται πλησίον τῶν κεντρικῶν κτιρίων τῆς ἀδελφότητος καὶ ὅπερ εἶναι δημιουργημὰ καὶ ἔργον αὐτῆς. Πᾶσαι αἱ ἀδελφαί νοσοκομοὶ εἶναι διακόνισσαι. Ἐχουν εὐρὸν ἔδαφος ἱεραποστολικῆς ἐργασίας ἐντὸς τοῦ παθολογικοῦ, χειρουργικοῦ καὶ γυναικολογικοῦ τμήματος τοῦ νοσοκομείου. Λίαν συγκινητικὴ ἴτη ὡσαύτως καὶ ἡ ἐργασία τῶν διακονισσῶν εἰς

τὸν σταῦλον, εἰς τὰ πλυντήρια καὶ σιδηρωτήρια τῆς ἀδελφότητος. Καὶ ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι ἐν τμήμα τῆς διακονίας.

Πολὺ ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ ἐν ἄλλο κτίριον, ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡς οἰκοκυρικὴ σχολή, ὡς σχολὴ χριστιανῶν νηπιαγωγῶν καὶ ὡς ξενῶν διὰ τὰς δεκάδας τῶν προσώπων, ἅτινα ἔρχονται κατὰ καιροὺς ἐκ διαφόρων ἐνοριῶν καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων καὶ συγκεντρώνονται ἐπὶ ἐν δεκαπενθήμερον, διὰ νὰ κάμουν ἐν εἶδος συνεδρίου. Τὸ ἐν λ. χ. δεκαπενθήμερον συγκεντρώνονται μαθητοί, τὸ ἄλλο μητέρες, τὸ ἄλλο νηπιαγωγοί, τὸ ἄλλο διδασκάλισσαι κ. ο. κ. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις ταύτας αἱ διακόνισσαι ἔχουν εὐρὺ ἔδαφος ἱεραποστολικῆς ἐργασίας. Εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν σχολὴν ὑπάρχουν πάντα τὰ ἐποπτικὰ μέσα πρὸς πρακτικὴν ἀσκήσιν τῶν μαθητιῶν εἰς τὴν μαγειρικὴν, τὴν ραπτικὴν, τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, τὴν βρεφοκομίαν κλπ.

Τέλος εἶδομεν καὶ τὸ ὠραιότατον καὶ πλούσιον βιβλιοπωλεῖον τοῦ «μητρικοῦ οἴκου», εἰς τὸ ὁποῖον πωλοῦνται χριστιανικὰ βιβλία διὰ πάσας τὰς τάξεις τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἐκδιδόμενον περιοδικὸν φέρει τὸ ὄνομα «Hebron-Blätter».

Γενικῶς αἱ ἐντυπώσεις ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀρισται. Πᾶσαι αἱ διακόνισσαι, τόσον αἱ ἔχουσαι ἀνωτέρους ἐκ πρώτης ὄψεως τομεῖς ἐργασίας, ὅσον καὶ αἱ ἐργαζόμεναι εἰς τὸ πλυντήριο καὶ τὸν σταῦλον — πᾶσαι ἀνεξαιρέτως ἐργάζονται μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφοσιώσεως, ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος: «διὰ τὸν Ἰησοῦν!». Αἱ διακόνισσαι τῆς ἀδελφότητος «Hebron» ἐνσαρκώνουν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἰδανικόν, ὅπερ παρουσιάζει ὁ Wilhelm Löhne διὰ τῶν ἐξῆς ὠραίων λόγων: «Ἐὰν ἦμην ζωγράφος, θὰ ἐξωγράφιζον εἰς μίαν συλλογὴν εἰκόνων τὴν διακόνισσαν, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὰς διαφόρους περιστάσεις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας της. Θὰ προέκυπτεν οὕτω μία ὀλόκληρος σειρὰ, ἐν album εἰκόνων. Θὰ ἐξωγράφιζον τὴν παρθένον εἰς τὸν σταῦλον καὶ παρὰ τὸ θυσιαστήριον, πῶς ἐργάζεται αὕτη εἰς τὸ πλυντήριο καὶ πῶς ἐνδύει τοὺς γυμνοὺς μετὰ τὰ λινὰ τῆς εὐσπλαγχνίας· θὰ τὴν ἐξωγράφιζον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸν θάλαμον τῶν ἀσθενῶν, εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἐν τῷ μουσικῷ χορῷ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ψάλλει τὸ «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος»... θὰ ἐξωγράφιζον πάσας τὰς ἀσχολίας τῆς διακονίσεως... Μία διακόνισσα πρέπει νὰ δύναται καὶ νὰ ἐκτελῇ τὸ μέγιστον καὶ τὸ ἐλάχιστον, νὰ μὴ ἐντρέπεται διὰ τὸ ἐλάχιστον, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ καταστρέφῃ τὸ ὕψιστον γυναικεῖον ἔργον. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον δὲ τῆς συλλογῆς θὰ ἐξωγράφιζον τὴν διακόνισσαν, ἔχουσαν τοὺς πόδας εἰς τὴν λάσπην καὶ τὸν κονιορτὸν τῶν κατωτέρων ἐργασιῶν, τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἄσπραν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός τῆς προσευχῆς καὶ τῆς γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ. Κάτωθεν δὲ θὰ ἔγραφον: «Πάντα δύναται αὕτη: νὰ ἐργάζεται, νὰ παίξῃ, νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ ὑμνῇ!» (!).

1. *Ἐπαγγέλου Θεοδώρου*, Ἡρωίδες τῆς χριστ. ἀγάπης (Αἱ Διακόνισσαι διὰ τῶν αἰώνων), Ἀθήναι 1949, σελ. 151.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἡ ἁμαρτία, μαρτυρουμένη ἀπὸ τὴν καθολικὴν ὄλων τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπιβεβαιουμένη ὑπὸ τῆς ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων, ἀποτελεῖ ζήτημα διὰ τὴν φιλοσοφίαν, ὑπόθεσιν καὶ βάσιν πάσης θρησκείας, θέμα διὰ τὴν ψυχολογίαν, πρόβλημα διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Πᾶν ἄτομον οἰασθήποτε ἐποχῆς καὶ φυλῆς καὶ φύλου καὶ χρώματος, ἐρχόμενον εἰς τὸν

Ἡ χαρὰ μας ὑπῆρξεν ἀκόμη μεγαλυτέρα, ὅταν ἐπληροφορήθημεν, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀδελφότητος «Hebron» ὑπάρχουν ἐν Γερμανίᾳ, Ἑλβετίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ ἄλλαι ἀδελφότητες διακονισσῶν, ἐργαζόμεναι ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς πνεῦμα καὶ μετὰ τὰς ἰδίας ἀρχὰς καὶ ἀνήκουσαι εἰς τὸν ἐν Marburg ἐδρεύοντα καὶ ὑπὸ τοῦ ἱερέως κ. A. Haun διευθυνόμενον «Gemeinschafts-Diakonieverband», ὅστις εἶναι μία τῶν ἀρίστων ἱεραποστολικῶν δυνάμεων τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐν Γερμανίᾳ.

* *

Ὅταν τὴν 1ην Ἰανουαρίου μετέβημεν ἐκ νέου εἰς τὸ χωρίον Wehrda, διὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιστρέφουσα σύζυγός μου τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐγνώρισεν ἐν τῇ ἀδελφότητι «Χεβρών», συνεπληρώσαμεν τὴν ὅλην εἰκόνα, γνωρίζοντες καὶ τὴν «μητέρα τοῦ οἴκου» (Hausmutter) ἀδελφὴν Erna Eicher, ἣτις μόλις εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ μίαν περιοδείαν της εἰς τοὺς σταθμοὺς τῆς ἀδελφότητος. Τὸ πρόσωπόν της εἶχε τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς γαλήνης, τῆς καλωσύνης καὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς. Μᾶς ἐφάνη ὡς μία πραγματικὴ μήτηρ, ἣτις μετὰ σοφίαν καὶ ἀγάπην κατευθύνει τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν θυγατέρων της.

Ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν, ὥστε ἡ ἀδελφότης «Χεβρών» νὰ μᾶς συγκινήσῃ βαθέως. Ἡ ὀργάνωσις καὶ ἐργασία της εἶναι αὐστηρῶς Χριστοκεντρικὴ καὶ γνησίως ἱεραποστολική, μὴ νοθευμένη ὑπὸ ἰδιοτελῶν βλέψεων καὶ κοσμικῶν φιλοδοξιῶν καὶ ἐπιδιώξεων. Πᾶς ὅστις τὴν ἐπισκέπτεται, φεύγων συναποκομίζει εἰς τὴν ψυχὴν του κάτι, τὸ ὁποῖον μένει ἀλησμόνητον: τὴν ὠραίαν εἰκόνα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος τοῦ χωρίου Wehrda καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Lahm, ἣτις εἶναι τὸ ὠραῖον σύμβολον καὶ τὸ κατάλληλον πλαίστιον τῆς ὠραίας εἰκόνας τῆς ἐργασίας τοῦ «μητρικοῦ οἴκου» Hebron. Διὰ τὴν ὠραίαν καὶ ὑποβλητικὴν φύσιν τοῦ χωρίου Wehrda, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκκολλάπεται ἡ ἐξ Ἰσοῦ ὠραία ἐργασία τῆς ἀδελφότητος Hebron, δύναται τις νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς στίχους ἀπὸ τὸν Faust τοῦ Goethe:

«Ὅλα τὰ παροδικὰ
Σύμβολα εἶναι μοναχά».

Marburg, Ἰανουάριος 1953

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
Καθηγητῆς τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν

κόσμον, αίσθάνεται ἑαυτὸ ἔνοχον ἔναντι θείας τινὸς ὑπερκοσμίου δυνάμεως, πρὸς ἣν παντὶ σθένει καὶ παντὶ τρόπῳ προσπαθεῖ νὰ ἐξιλεωθῇ καὶ ἀποβάλῃ οὕτω τὸ καταβιβρώσκον τὴν συνείδησίν του βάρους. Ἐντεῦθεν ἡ ποικιλία τῶν θρησκειῶν καὶ ἡ πληθὺς τρόπων ἐξιλεώσεως τοῦ ὑψίστου ὄντος.

Ἄν ὅμως διὰ πᾶσαν θρησκείαν ἰσχύουν ταῦτα, διὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἡ ὑπαρξίς τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ ἀπάλειψις αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ οὐ μόνον θεμελιῶδες δόγμα, ἀλλὰ καὶ σκοπὸν τῆς ἰδρυσεῶς τῆς, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰδρυτὴς αὐτῆς ἔθετο ὡς ἀποστολὴν τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐλευσεῶς του «ἀμαρτωλοῦς σῶσαι» (Α' Τιμ. 1,15). Μὲ τὴν ὑπαρξίν ἡ μὴ τῆς ἁμαρτίας ἴσταται ἡ πίπτει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Ὁρθότατα ὅθεν ὁ G. Müller ἔγραφεν ἐν τῷ προλόγῳ σχετικῷ περὶ ἁμαρτίας ἔργου του, ὅτι «τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστιανισμῷ συνδέονται ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον ἀμέσως μὲ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ ὅτι τὸ σχέδιον τῆς ἀπολυτρώσεως, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν δύναται ὀρθῶς νὰ κατανοηθῇ, ἂν μὴ πρότερον ἢ περὶ ἁμαρτίας διδασκαλία ἐπαρκῶς ἀναγνωρισθῇ καὶ κατοχυρωθῇ. Περὶ τούτου, βεβαίως εἶ που ἀλλοῦ, ἡ χριστιανικὴ θεολογία ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῇ pro aris et focis».

Καὶ ἡ χριστιανικὴ θεολογία δὲν ἔπαυσε ἀσχολουμένη μὲ τὸ θεμελιῶδες τοῦτο πρόβλημα τῆς ἁμαρτίας. Παραλλήλως πρὸς τὸ θετικὸν διὰ τῶν ἁγιαστικῶν μέσων ἔργον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀνακομφισιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἡ θεολογία διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος εἴτε ἀπὸ τῆς διδασκαλικῆς ἔδρας εἴτε καὶ διὰ συγγραφῶν, προσπαθεῖ τοῦτο μὲν νὰ διαφωτίσῃ τοὺς χριστιανούς, τοῦτο δὲ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ πρόβλημα βαθύτερον καὶ πλατύτερον.

Ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν δὲ ταύτῃ τῆς θεωρητικῆς τοῦ προβλήματος διερευνήσεως, ἄλλοι τῶν χριστιανῶν θεολόγων ἠστόχησαν ὅλως τῆς ἀληθείας καὶ ἀπεμακρόνησαν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ὡς ὁ Ὁριγένης καὶ ὁ Πελάγιος, καὶ ἄλλοι, ἀπὸ διαφόρων προϋποθέσεων ἀγόμενοι, ἀνέπτυξαν διδασκαλίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀποδεκτὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὁ Αὐγουστίνος καὶ ὁ Κασσιανός.

Καὶ ἡ μὲν τοῦ Ὁριγένους διδασκαλία, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν, κατεκρίθη ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, ὡς δεχομένη, ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἡμαρτεν ὑπερκοσμίως καὶ προκοσμίως, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι ἡ δι' ἄλληπαλλήλων ἑνσαρκώσεων κάθαρσις ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πάντων καὶ λοιπὸν καθιστώσα περιττὴν τὴν ἔλευσιν καὶ σταύρωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα καταλήγει καὶ ἡ Πελαγιανικὴ διδασκαλία, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος, κατ' αὐτὴν, οὐδὲν παθὼν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἔλευθέριας τῆς βουλήσεώς του παραμεινάσης ἀσινούσας καὶ ἀκεραίας, δύναται μόνος νὰ ἐπιτύχῃ τῆς σωτηρίας.

Ὅλως ἀντίθετα τοῦ Πελαγιανισμοῦ διδάξας ὁ Αὐγουστίνος, ἐτόλη εἰς ἀκρότητα, εἰσηγηθεὶς τὴν

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΥΠΙΚΟΥ

Α'

ΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΓ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ ΜΝΗΜΑΙ ΤΩΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΩΝ ΑΓΙΩΝ

Κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν εἶναι δυνατόν νὰ συμπέσωσιν αἱ ἐορτάσιμοι μνημαὶ τοῦ Ἀγ. Χαράλαμπος, τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα, ἀναλόγως τῆς ὀψιμότητος τοῦ Πάσχα.

Διὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας τὸ νέον Τυπικὸν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας ὀρίζει, ὁ μὲν Ἑσπερινὸς τῆς παραμονῆς νὰ ψαλῆ μὲ ἐντελῶς καθημερινῶν διατύπων, ἄνευ οὐδενὸς Δοξαστικοῦ καὶ ἄνευ τοῦ Ἀπολυτικίου τοῦ Ἀγίου, ὁ δὲ Ὁρθρος ἐν ἀντιθέσει ἄνευ Τριψιδίου, καθ' ὀλοκληρίαν μὲ ἐορτάσιμον χαρακτήρα, καὶ μετ' αὐτὸν πάλιν αἱ Ὁραὶ τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ἡ Προηγιασμένη μὲ ἀνάμειξιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἐορταζομένου Ἀγίου μετὰ τῶν τοῦ Τριψιδίου (Τυπικὸν Βιολάκη, Φεβρ. ι'. § 13—18, Φεβρ. κδ'. § 6—8, Μαρτ. θ' § 1—8 καὶ 17).

Πλὴν παρατηρητέον, ὅτι κατὰ τὴν διατύπωσιν ταύτην τοῦ νέου Τυπικοῦ δὲν τηρεῖται οὔτε ἡ ἀπαιτουμένη ἀναλογία, οὔτε ἡ δέουσα ἀκρίβεια, καίτοι ἡ ἐπὶ τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἐπιτροπὴ διαβεβαίωσεν, ὅτι ἠκολούθησε πάντοτε τῇ στάθμῃ τῆς ἀναλογίας καὶ ἀκρίβειας. Ὁ μὲν Ἑσπερινὸς τῆς παραμονῆς φέρει χαρακτήρα ἐντελῶς καθημερινὸν καὶ μὴ ἐορτάσιμον, ὁ δ' Ὁρθρος ἀφ' ἑτέρου, ἀπομακρυνομένου ἐντελῶς τοῦ Τριψιδίου, διεξάγεται πανηγυρικῶς, ἐνφ' αἱ ἀκολουθοῦ-

μονεργιστικὴν θεωρίαν (monergismus) καὶ ἀπολήξας εἰς τὸν ἀπόλυτον προορισμόν. Τὴν μέσιν ὁδὸν ἀκολουθήσαντος τοῦ Κασσιανοῦ καὶ τῶν ὁπαδῶν του, γνωστῶν ὄντων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Ἡμιπελαγιανιστῶν, δὲν ἔτυχεν ἡ διδασκαλία του ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως, ἂν καὶ ὁμολογῆται ὑπὸ πολλῶν, ὅτι σήμερον πάντες εἴμεθα Ἡμιπελαγιανισταί.

Κυρίως ἐν τῇ Δύσει ἀνεπτύχθη καὶ διηρευνήθη καὶ συνεζητήθη εὐρύτερον τὸ πρόβλημα τῆς ἁμαρτίας. Διευτυπώθησαν δὲ πρὸς τοῦτο δύο θεωρίαι: ἡ μονεργιστικὴ θεωρία (monergismus), καθ' ἣν τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ἀπεργάζεται μόνος καὶ ἀπολύτως ὁ Θεός, καὶ ἡ συνεργιστικὴ τοιαύτη (synergismus), καθ' ἣν διὰ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου. Μετὰ τὸν Αὐγουστίνον, κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ μέχρι σήμερον αἱ δύο ὡς ἀνωτέρω κυκλοῦνται θεωρίαι παρὰ τοῖς θεολόγοις τῆς Καθολικῆς καὶ Διαμαρτυρομένης Ἐκκλησίας μέτινας ἀσημάντους παραλλαγάς.

Παρ' ἡμῖν ὅμως τοῖς Ὁρθοδόξοις δὲν ἔτυχεν εἰσεῖ τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ μελέτης. Στερούμεθα ὅθεν εἰδικῆς μονογραφίας καὶ ὀρθοδόξου ἐπόψεως, ἐν ἣ νὰ διερευνηταί καὶ καθορίζηται σαφῶς ἡ θέσις τῆς τε Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας ἔναντι τοῦ τόσον σημαντικοῦ τούτου προβλήματος τῆς ἁμαρτίας.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΛΩΛΗΣ

σαι ὦραι καὶ ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Προηγιασμένης φέρουσι χαρακτηριστὰ ἀνάμικτον.

Ἀγτιθέτως ἢ ἐν τῷ παλαιῷ Τυπικῷ ἀναγραφομένη διατύπωσις διὰ τε τὴν ἑορτὴν τοῦ Προδρόμου καὶ τὴν τῶν Ἀγ. Τεσσαράκοντα (κεφ. ιθ' καὶ κ'), ἣτις καὶ εἰς τὰ Μηνιαῖα, καὶ ἰδίως εἰς τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις αὐτῶν, παρενέριεται, ἀκολουθεῖ πράγματι τὴν ἀπαιτουμένην συμμετρίαν καὶ ἀναλογίαν καὶ ἀκριβείαν. Καὶ οὕτω τὰ ἑορτάσιμα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀγίου ἀναμιγνύει μετὰ τῶν πενθίμων τοῦ Τριωδίου, τόσον εἰς τὸν Ἑσπερινὸν τῆς παραμονῆς, ὅσον καὶ εἰς τὸν Ὁρθρον καὶ τὴν μετ' αὐτῶν ὑπόλοιπον ἀκολουθίαν μέχρι τέλους τῆς Προηγιασμένης. Τοιοῦτοτρόπως δὲ δι' ἄλλης τῆς ἀκολουθίας διήκει ὁ αὐτὸς ὁμοιόμορφος χαρακτήρ. Συνεπῶς ἢ τοῦ παλαιοῦ Τυπικοῦ διατύπωσις αὕτη εἶναι ἢ ὀρθῆ, καὶ κατ' αὐτὴν δεόν νὰ διεξάγονται αἱ ἀκολουθίαι τῶν ἑορταζομένων Ἀγίων, ὅταν αἱ μνημαὶ αὐτῶν συμπίπτωσιν ἐντὸς τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς. Ἔχει δὲ αὕτη ὡς ἀκολουθως:

Τὴν παραμονὴν εἰς τὸν Ἑσπερινόν.—Ἐὰν δὲν τελεῖται Προηγιασμένη: Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, τοῦ Τριωδίου προσόμοια γ' καὶ τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου γ'. Δόξα τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, θεοτοκίον ἢ σταυροθεοτοκίον προσόμοιον. Εἴσοδος δὲν γίνεταί. Τὸ Φῶς ἰλαρόν, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου μετὰ τῶν Προκειμένων αὐτῶν, καὶ τὸ Καταξίωσον. Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου δις, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Δόξα τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν θεοτοκίον ἢ σταυροθεοτοκίον. Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου, καὶ μετ' αὐτὸ εὐθὺς τὰ Θεοτόκε Παρθένε κτλ. ὡς συνήθως μετὰ τῶν μετανοιῶν.—Ἐὰν εἶναι Κυριακὴ ἐσπέρας: Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ δ' Κατανυκτικὰ τοῦ ἤχου, τοῦ Τριωδίου προσόμοια γ' καὶ τοῦ Ἀγίου γ'. Δόξα τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν θεοτοκίον προσόμοιον. Εἴσοδος. Τὸ μέγα Προκείμενον. Ἀπόστιχα καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ὡς ἀνωτέρω.—Ἐὰν τελεῖται Προηγιασμένη: Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἐὰν μὲν εἶναι Τετάρτη, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου δις, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, τοῦ Τριωδίου προσόμοια γ' καὶ τοῦ Ἀγίου δ'. Δόξα τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν θεοτοκίον προσόμοιον. Ἐὰν δὲ εἶναι Παρασκευή, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου δις, τὰ δ' Μαρτυρικὰ τοῦ ἤχου, τοῦ Ἀγίου δ'. Δόξα τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν τὸ α' θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος. Εἴσοδος, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου καὶ καθεξῆς ἢ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Κοινωνικὸν Γεύσασθε.

Τὴν κυρίως ἡμέραν τὸ πρωτὶ. Τὸ καθ' ἡμέραν Μεσονυκτικὸν ὡς συνήθως, ἢ συνυφασμένον μετὰ τῆς Λιτῆς, ἐὰν ὁ ἑορταζόμενος Ἅγιος ἔχη τοιαύτην. Μετὰ τὸν ἐξάφαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου δις καὶ θεοτοκίον ἐκ τῶν πρώτων, σύμφωνον πρὸς τὸν ἦχον τοῦ Ἀπολυτικίου. Μετὰ τὴν α' στιχολογίαν, τὰ Κάθισμα τοῦ ἤχου, ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ τέλει τοῦ Τριωδίου, πλὴν πρὸ τοῦ Θεοτοκίου αὐτῶν φάλλεται ὡς Κάθισμα καὶ τὸ Μαρτυρικὸν τῆς ἡμέρας, καθόσον δὲν θὰ ἀναγνωσθῆ τοῦτο μετὰ τὴν στ' ᾠδὴν. Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Τριωδίου δις, καὶ τὸ θεοτοκίον αὐτοῦ. Ὁμοίως καὶ μετὰ τὴν γ'

στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Τριωδίου δις καὶ τὸ θεοτοκίον. Τὰ δὲ τοῦ Ἀγίου Κάθισμα παραλείπονται, οὔτε Πολυέλεος λέγεται. Εὐθὺς δὲ μετὰ τὸ ὡς ἄνω θεοτοκίον τῆς γ' στιχολογίας, φάλλεται τὸ α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον τοῦ Ἀγίου. Τὸ διὰ τὸν Ὁρθρον Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου. Ὁ Ν' Ψαλμὸς. Δόξα, Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου (ἢ, Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων). Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχ. Ἐλεησόν με ὁ Θεός, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου, καὶ τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στ' καὶ τὰ Τριώδια τῆς ἡμέρας μετὰ τῆς στιχολογίας τῶν ᾠδῶν, ὡς συνήθως. Καταβασίαι δὲν φάλλονται, Μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν, ὁ Εἰρμὸς, αἰτησις καὶ Κάθισμα τοῦ Ἀγίου. Δόξα, ἕτερον τοῦ αὐτοῦ. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν στ' ᾠδὴν, ὁ Εἰρμὸς, αἰτησις καὶ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Ἀγίου. Μετὰ τοὺς Κανόνες, Αἰνοῦμεν, ἐδλογοῦμεν, ὁ Εἰρμὸς τῆς η' ᾠδῆς τοῦ Τριωδίου, ἢ Τιμιωτέρα, ὁ Εἰρμὸς τῆς θ' ᾠδῆς τοῦ Τριωδίου, τὸ Ἄξιόν ἐστι, καὶ αἰτησις. (*) Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἀγίου καὶ τὸ θεοτοκίον αὐτοῦ. Εἰς τοὺς Αἶνους τὰ στιχηρὰ τοῦ Ἀγίου. Δόξα, τοῦ αὐτοῦ. Καὶ νῦν, θεοτοκίον. Εὐθὺς ἢ μικρὰ δοξολογία, Σοὶ Δόξα πρέπει, καὶ τὸ Πληρώσωμεν, ὡς συνήθως. Ἀπόστιχα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου δις, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Δόξα, ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, θεοτοκίον. Τὸ Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου. Δόξα, καὶ νῦν, θεοτοκίον ἐκ τῶν πρώτων. Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκτενῆ Ἐλέησον ἡμᾶς, καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν λέγει, Σοφία. Ὁ ὢν εὐλογητός. Μετ' αὐτὸ δὲν λέγεται τὸ Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεός..., ἀλλὰ τὸ Ἐπουράνιε Βασιλεῦ... καὶ αἱ συνήθεις μετάνοιαι. Μετ' αὐτάς, Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ ἀναγινώσκονται αἱ ὦραι, ἐν αἷς λέγομεν Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου, ποιῶντες καὶ τὰς τετυπωμένας μετάνοιαις μετὰ τὸ Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς, ἐν ἐκάστη ὦρα. Μετὰ τὴν θ' ὦραν φάλλονται οἱ Μακαρισμοί, ὡς συνήθως, μετὰ τῶν μετανοιῶν. Μετὰ δὲ τὸ Πάτερ ἡμῶν, Κοντάκια: Ἐπὶ τοῦ ὄρους, τὸ τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου, τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς. Δόξα, Μετὰ τῶν Ἀγίων. Καὶ νῦν, Προστασία καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὡς συνήθως.—Εἰς τὴν Προηγιασμένην, τὰ Πρὸς Κύριον. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας τοῦ Τριωδίου δις, τὸ Μαρτυρικόν, τὰ γ' προσόμοια τοῦ Τριωδίου, καὶ τοῦ Ἀγίου δ'. Δόξα, ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, θεοτοκίον ἢ σταυροθεοτοκίον. Ἐὰν δὲ εἶναι Παρασκευή, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου δις, τὰ δ' Μαρτυρικὰ τοῦ ἤχου, καὶ τοῦ Ἀγίου δ'. Δόξα, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου. Καὶ νῦν, τὸ α' θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου, τὸ Κατευθυνθήτω, καὶ μετ' αὐτὸ εὐθὺς ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου, καὶ καθεξῆς ἢ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Εἰς

(*) Ἡ ἀκριβεία ἀπαιτεῖ νὰ φαλῆ μετὰ τὴν Τιμιωτέραν καὶ ἢ θ' ᾠδὴν τῶν Κανόνων. Πλὴν σήμερον πανταχοῦ σχεδὸν ἐπικρατεῖ νὰ ἀναγινώσκεται αὕτη εὐθὺς μετὰ τὴν η' ᾠδὴν πρὸ τῆς Τιμιωτέρας.

δὲ τὴν τράπεζαν κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, πλὴν τῆς α' ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν, καθ' ἣν γίνεται μόνον οἴνου κατάλυσις.

Ἐὰν ἡ κυρίως ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου τύχη ἐν Σαββάτῳ, ἡ ἀκολουθία λαμβάνει ἑορταστικώτερον χαρακτήρα καὶ ψάλλονται κατ' αὐτὴν τὰ Καθίσματα τοῦ Ἁγίου μεθ' ἑκάστην ἀμφοτέρων τῶν στιχολογιῶν, ὡς καὶ μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καταβασίαι, Αἶνοι, δοξολογία μεγάλη, καὶ ἡ θεία τοῦ Χρυσοστόμου Λειτουργία ματὰ τῶν Τυπικῶν καὶ τῶν Μακαρισμῶν, ὡς συνήθως καὶ κατὰ τὰς ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς συμπιπτούσας μνήμας τῶν ἑορταζομένων Ἁγίων.

Β'

ΤΟ ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Εἰς τὴν Σκιάθου, τὴν μικρὰν καὶ καταπράσινον πατρίδα μου, ἤκμαζε καὶ ἔθαλλεν εὐαγέστατον Κοινόβιον, ἡ Εὐαγγελιστορία, ἰδρυθὲν πρὸ 150 ἐτῶν. Τόσον οἱ κτίτορες αὐτῆς, ὁ ἱερομόναχος Νήφων—ὅστις ἐν Ἱκαρίᾳ τιμᾶται ὡς ἅγιος—καὶ ὁ Σκιάθιος ἱερομόναχος Γρηγόριος Χατζησταμάτης, ὅσον καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς—μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀρκετοὶ ἦσαν λόγιοι—προήρχοντο ἐξ Ἁγίου Ὁρους, ἀνήκον δὲ εἰς τὴν μερίδα τῶν κολυβάδων. Ἦσαν δὲ οἱ κολυβάδες, ὡς γνωστὸν, οἱ ἐπιφανέστεροι καὶ εὐλαβέστεροι καὶ ἐκλεκτότεροι τῶν τότε κληρικῶν, γνωστοὶ διὰ τὴν συντηρητικότητά αὐτῶν εἰς πάντα τὰ παραδεδομένα ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα. Καὶ ὅταν οὗτοι, εἴτε οἰκειοθελῶς, εἴτε ἐκδιωχθέντες, ἀπεμακρύνθησαν ἐξ Ἁγίου Ὁρους, ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν κατέφυγον εἰς τὴν νεοπαγῆ, ἀλλ' ἀκμάζουσαν τότε ἐν Σκιάθῳ ἱεράν Μονὴν τῆς Εὐαγγελιστρίας, συναποκομίσαντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ πολλὰ αὐτῶν βιβλία καὶ τὰ ἀγιορειτικὰ ἔθιμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας, ὡς καὶ τὰ ἀγιορειτικὰ ἐκκλησιαστικὰ μελωδήματα. Οὕτως εἰς τὸ εὐαγὲς τῆς Σκιάθου Κοινόβιον ἡ ἀκολουθία ἐψάλλετο κατὰ τὴν ἱεράν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὴν ὁποίαν οἱ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενοι κτίτορες καὶ πατέρες τῆς Εὐαγγελιστρίας εἶχον φέρει μεθ' ἑαυτῶν καὶ εἶχον μεταδώσει καὶ εἰς ὀλόκληρον πλὴν νῆσον, τὴν εὐλαθητικὴν καὶ φιλακόλουθον. Τοιοῦτοτρόπως, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ σεμνὴ δαδουχία, τὴν ὁποίαν τὸ ἱερὸν τῆς Σκιάθου Κοινόβιον μετελαμπάδευσεν εἰς ὀλόκληρον τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῆς νήσου, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα, ὑπερδιακρίνει τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, ὑπῆρξαν οἱ κύριοι συντελεσταί, ὥστε νὰ διατηρηθῶσι μέχρι σήμερον ἐν Σκιάθῳ κατὰ παράδοσιν πολλὰ ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα, ἀναγόμενα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ τελετῶν, ὡς καὶ ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικὰ μελωδήματα, ἅτινα ἀλλαχοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστα.

Μία ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἱερῶν παραδόσεων, μεταδοθεῖσα ἐκ τοῦ Κοινόβιου τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ τηρουμένη εἰσέτι εἰς τὰς ἐνοριακὰς ἐκκλησίας τῆς νήσου, ἀναφέρεται εἰς τὸ Κοντάκιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς γνωστὸν, εἰς τὴν σεπτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτὴν χρησιμοποιεῖ ὡς Κοντάκιον τὸ λαοφιλέστατον τροπάριον *Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ*, περ τὸ αὐτὸ εἶναι καὶ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς τοῦ

Ἀκαθίστου ὕμνου. Ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ Κοντακίου τούτου εἶναι μὲν ἀρμοδιώτατον διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀκαθίστου, ὡς ἐπινίκιος ὕμνος ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς Βασιλευούσης τῶν πόλεων ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν πολιορκητῶν Ἀδάρων, οὐδεμίαν ὅμως ἀπολύτως σχεῖσιν ἔχει πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεομήτορος ἱεράς ἑορτῆς.

Κατὰ παράδοσιν, ἐν Σκιάθῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀντὶ τοῦ *Τῆ ὑπερμάχῳ*, ψάλλεται τὸ ἐπόμενον Κοντάκιον, ὅμοιον πρὸς τὸν ἦχον καὶ τὰ μέτρα αὐτοῦ.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

*Τὸν ὁμοούσιον Πατὸρ καὶ θεῖον Πνεύματι
Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, Ἀγνή, συνέλαβες
τῆ τοῦ Πνεύματος ἐλεύσει τοῦ Παναγίου,
εἰς ἀνάπλασιν βροτείου γένους, Ἄχραντε,
Ἀρχαγγέλου σοι φωνὴν κοσμοχαρμόσυνον
ἐκβοήσαντος· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.*

Τὸ Κοντάκιον τοῦτο, ὡς μοι ἐβεβαίωνον οἱ ἀείμνηστοι Ἀλ. Παπαδιαμάντης καὶ Ἀλ. Μωραϊτίδης, καὶ ὡς γραπτῶς σημειοῖ ὁ δεύτερος εἰς τι λειτουργικὸν βιβλίον, σφῆζόμενον ἐν Σκιάθῳ, εἶναι σύνθεσις τοῦ ἐκ τῶν κτιτόρων τῆς Μονῆς τῆς Εὐαγγελιστρίας ἱερομονάχου Γρηγορίου Χατζησταμάτη. Ἐψάλλετο δὲ ἀνεκαθεν καὶ ψάλλεται εἰσέτι εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰς ἐνοριακὰς ἐκκλησίας τῆς νήσου ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Μονῆς.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς τε τὰ Μηναῖα καὶ τὸ Ὁρολόγιον παρατίθεται προεόρτιον Κοντάκιον, ἔχον οὕτω:

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

*Ἐπελεύσει Πνεύματος
τοῦ Παναγίου
τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθηρον
καὶ ὁμοούσιον, φωνῆ
τοῦ Ἀρχαγγέλου συνέλαβες,
Θεοκνήτορ,
Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις.*

Ὡς δύναται τις εὐχερῶς νὰ συμπεράνη, ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Χατζησταμάτης, τὸ προεόρτιον τοῦτο Κοντάκιον ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, ἀνέπτυξε καὶ ἐπλάτυνε λίαν ἐπιτυχῶς καὶ συνέθεσεν οὕτω τὸ ἀνωτέρω τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Κοντάκιον «*Τὸν ὁμοούσιον Πατὸρ...*», προσφύεστατον καὶ ἀρμοδιώτατον διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόθεσιν τόσον τεχνικῶς περιλαμβάνει.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας γενομένη ἐκδοσις τῶν Μηναίων κατὰ τὸ ἔτος 1843 περιέλαβε καὶ τὸ ἐν λόγῳ Κοντάκιον, ἀποσταλὲν πιθανῶς εἰς τὸν ἐκδότην Ἀνδρέαν Κορομηλᾶν καὶ τὴν ἐπιστατοῦσαν τὴν ἐκδοσὶν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τῶν πατέρων τοῦ Κοινόβιου τῆς Σκιάθου. Ἡ ἐκδοσις, ἄλλωστε, ἐκείνη τῶν Μηναίων περιλαμβάνει πολλὰς προσθήκας ὑμνογραφημάτων, συμφώνως πρὸς χειρογράφους ὑποδείξεις τοῦ γνωστοῦ ἐκ Σκοπέλου λογίου μοναχοῦ αἰοδίου Καί-

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ὡς γνωστόν, ἐκδίδεται ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῶν Ἀσομψιονιστῶν καθημερινή πολιτικὴ ἀπογευματινὴ ἔφημερίς φέρουσα τὸν τίτλον «La Croix» - «Ὁ Σταυρός».

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 27ης Ἰανουαρίου 1953 ὁ γνωστός θυζαντινολόγος Père Salaville δημοσιεύει ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Vers une Action Catholique chez les Grecs Orthodoxes». Διὰ τῆς φράσεως Action Catholique ἢ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐννοεῖ γενικῶς τὸ ἔργον τὸ ἱεραποστολικόν, τὸ ὁποῖον ἐπιτελοῦν αἱ διάφοροι ἐνώσεις τῶν λαϊκῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν πάντοτε τῆς Ἐκκλησίας. Σκοπὸς τοῦ ἁρθροῦ εἶναι νὰ καταστήσῃ γνωστὴν κυρίως τὴν δράσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ δι' αὐτῆς τὴν δράσιν τῆς Ἐκκλησίας μας γενικώτερον. Δυστυχῶς ἐλάχιστα περὶ τῆς Ἐκκλησίας μας γνωρίζουν ἐνταῦθα. Ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι εἰς τοὺς σημερινούς καιρούς δὲν ἐπιτρέπεται τοῦτο. Πρέπει νὰ καταβληθῇ προσπάθεια διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας καὶ νὰ μᾶς γνωρίσουν καὶ ἐκεῖναι. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς πρέπει, νομίζομεν, νὰ εἰμεθα εὐγνώμονες εἰς τὸν συντάκτην τοῦ ἁρθροῦ, τοῦ ὁποῖου εὐρεῖαν περίληψιν μεταδίδομεν ἀμέσως κατωτέρω.

ὑπὸ τὸν τίτλον, λέγει, «Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος» ἢ ἔφημερίς «La Croix» εἶχε καταστήσει γνωστὴν τὴν δράσιν τῆς ἀδελφότητος «Ζωὴ» εἰς τὰς 11 Νοεμβρίου 1952. Τὸ ἴδιον χριστιανικὸν πνεῦμα ἐμψυχώνει ἐν ἄλλο ἴδρυμα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνατεθειμένα ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἱεραποστολῆς. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο εἶναι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία «L' Apostoliki Diakonia». Διὰ νὰ δώσωμεν μίαν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ, μεταφράζομεν τὸν τίτλον τοῦ διὰ τῆς ἐκφράσεως «ὕπηρεσία ἱεραποστολῆς» καὶ τὸ παρομοιάζομεν πρὸς τὴν ἡμετέραν «Action Catholique».

Κατὰ τὸ 1934 εἰς ἐκκλησιαστικὸς καὶ δύο λαϊκοὶ ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἔργου. Σήμερον ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἀποτελεῖ ὄργανισμὸν ἄξιον παντός

σαρίου Δαπόντε, δὲν ἀπέκλεισε δὲ καὶ εἴ τι καλὸν εὐρέθη καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ προλόγῳ τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης τῶν Μηναίων.

Δὲν πρέπει νὰ παρασιωπήσω, ὅτι, κατὰ προτροπήν μου, τὸ Κοντάκιον τοῦτο ἀνεγράφη καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργ. Μπεκατώρου εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ συντεθεισάν Τάξιν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ 1952.

Εὐχῆς δὲ ἔργον, κατ' ἐμὴν γνώμην, θὰ ἦτο, ἐὰν τοῦ ἐν λόγῳ Κοντακίου ἐγενικεύετο ἢ χρησιμοποιοῦντο κατὰ τὴν λαμπρὰν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτῆν, ὡς προσφύτους καὶ ἀρμοδίους διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς, περιοριζομένης τῆς χρήσεως τοῦ *Τῆς ὑπερμάχῳ* εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀκαθίστου, τοὺς Χαιρετισμοὺς καὶ τὰς ἐθνικὰς τελετάς.

Οἰκονόμος ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΡΗΓΑΣ
Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Σκιάθου

ἐπαίνο. Ἔχει αὐτὴ, χάρις εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δαμασκηνόν, ἕνα διευθυντὴν ἀρμοδιώτατον καὶ ἐξαιρετικῶς ἀφωσιωμένον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Βασιλείου Βέλλα, λαϊκοῦ καὶ οἰκογενειάρχου, καθηγητοῦ μίας ἑδρας τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προεδρεύεται ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυριδῆνος, πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος· συμμετέχουν δὲ εἰς αὐτὸ πολλοὶ Μητροπολίται καὶ ἐξέχοντες λαϊκοί. Παρὰ τινὰς μικρὰς συγκρούσεις, δυσκόλως δυναμένας νὰ ἀποφευχθοῦν ἐν ἀρχῇ, ἢ «Ζωὴ» καὶ ἢ «Ἀποστολικὴ Διακονία» δὲν ἀντιτίθενται πρὸς ἀλλήλας, ἀλλὰ συνεργάζονται ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀποστολῇ. Πράγματι, ἢ Ἀποστολικὴ Διακονία ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ συντονίσῃ ὅλας τὰς ἐνεργείας, τὰς ἤδη ὑπαρχούσας ἢ οὐσας ἐν δημιουργίᾳ, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἐν Ἑλλάδι. «Τὸ πνεῦμα ὑπῆρχε—γράφει ὁ ἀρχιμ. Μελέτιος Καραμπίνης προϊστάμενος τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν Παρισίοις—ἐξωγοῦναι πρόσωπα καὶ ἴδρύματα. Ἐν τούτοις διὰ νὰ συντονίσῃ τὰς ἀνάγκας, διὰ νὰ κατευθύνῃ τὰς ἰδιωτικὰς πρωτοβουλίας, διὰ νὰ προμηθεύσῃ εἰς αὐτὰς πλαίσια καὶ μέσα, διὰ νὰ καταστήσῃ, πρὸ παντός, τὴν προσπάθειαν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἀναγκῶν τῆς καὶ τῶν δυνατοτήτων τῆς, αὐτὴ ἢ ἰδία ἢ Ἐκκλησία ἐπίστευσε εἰς τὸ καθήκον τῆς νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐν ἴδρυμα, δημιουργημένον ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Κράτους, τὴν φροντίδα τῆς διατηρήσεως αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας πρὸς ἀνανέωσιν καὶ διοργάνωσιν κατὰ πάντα τρόπον» (Arch. Mel. Karabinis. L' Apostoliki Diakonia. Paris 1950 p. 4—5) (').

Μία τῶν πρώτων πραγματοποιήσεων εἶναι ἡ ἴδρυσις Οἰκοτροφείου διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Theologikon Oikotropheion», ὅπερ εἶναι ἐν εἶδος πανεπιστημιακοῦ Σεμιναρίου ἐντὸς τῆς ἀρχαίας μονῆς Πετράκη. Εἰς τοῦτο εἶναι προσηρημένη μίαν ἀνωτέρα Σχολήν, ἔχουσα εἰδικῶς τὸν σκοπὸν νὰ καταρτίσῃ καλοὺς Ἱεροκήρυκας καὶ Ἐξομολόγους. Κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1951 τὸ ἴδρυμα ἐστέγαξε 170 πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολυάριθμοι σπουδασταὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, Κύπρου, Συρίας, Αἰγύπτου, Ἀμερικῆς καὶ τινες μὴ ὀρθόδοξοι. Ἐξ ἄλλου δι' ἀνταλλαγῆς κατορθώνει νὰ ἀποστέλλῃ κατ' ἔτος μερικὸς σπουδαστὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς τελειοποίησιν τῆς μορφώσεώς των καὶ παρακολούθησιν τῶν διαφορῶν κινήσεων ἱεραποστολῆς τῶν ἄλλων χωρῶν.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία δὲν περιορίζει τὰς ἐνεργείας τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἀλλὰ τὰς ἐκτείνει εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κατὰ τόπους Ἐπισκόπου, βοηθεῖ εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Σχολεῖα ἢ Σεμιναρία τὰ ἤδη ὑπάρχοντα καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ ἀναδημιουργήσῃ.

1. Ἐκ τῆς χρησιμοποιοῦσεως τοῦ βιβλίου τούτου τοῦ ἀρχιμ. Μελετίου Καραμπίνη δύναται τις νὰ συμπεράνῃ πόσον ἀφέλιμος εἶναι ἢ διὰ δημοσιευμάτων γνωστοποίησις τῆς δράσεως τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Τὸ 1949 ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἐπρομήθευσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν 42 ἱεροκλήρυκας, τῶν ὁποίων ὁ ρόλος εἶναι νὰ διατρέχουν τὴν χώραν δι' ἱεραποστολὴν ἐντὸς τῶν ἐπισκοπῶν καὶ τῶν ἐνοριῶν, ἔνθα ἔχουν κληθῆ πρὸς τοῦτο. Σχολεῖα εἰδικὰ διὰ τὸν καταρτισμὸν Κατηχητῶν ἔχουν ἰδρυθῆ ἐν Ἀθήναις, Κομοτινῇ, Κοζάνῃ καὶ Λαμῖαι.

Ὁ καλὸς τύπος εἶναι σήμερον ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μέσα κηρύγματος. Ὅπως ἡ «Ζωὴ» ἀπὸ 40 ἐτῶν, οὕτω καὶ ἡ «Ἀποστολικὴ Διακονία» προσπαθεῖ νὰ θέτῃ εἰς τὴν διάθεσιν ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων βιβλία, φυλλάδια καὶ περιοδικά. Ἡ «Βιβλιοθήκη τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» περιλαμβάνει μίαν σειρὰν ἔργων, ἀπευθυνομένων εἰς τοὺς πεπαιδευμένους. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας» εἶναι συλλογὴ φυλλαδίων περισσότερον λαϊκῶν. Ἀπὸ τοῦ 1951 ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία κατέχει ἰδιόκτητον τυπογραφεῖον, ὅπου ἐκτυποῦται τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ «Ἐκκλησία». Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1952 ἕκαστον τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας» περιέχει ἐν συμπλήρωμα, τὸν «Ἐφημέριον» (Ephimeris), προωρισμένον νὰ τροφοδοτήσῃ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Μία οἰκογενειακὴ ἐπιθεώρησις «Τὸ Χαρούμενο Σπιτι», μὲ ἐν συμπλήρωμα «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά», εἰσάγει τὴν χριστιανικὴν σκέψιν εἰς τὰς οἰκογενείας. Εἰς τὰ τελευταῖα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» δύνανται τις νὰ ἀναγνώσῃ δύο ἐνδιαφέροντα ἄρθρα «Τὰ Σεμινάρια ἐν Γαλλίᾳ» καὶ «Ἡ διδασκαλία τῆς Κατηχήσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Γαλλίας». Ἐχω πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν τεύχος τοῦ «Ἐφημερίου», ἔνθα ἀναγινώσκει τις, ὑπὸ τὸν τίτλον «τὸ κύριον καθήκον μας», μίαν σελίδα περὶ τοῦ ἐφημερίου ὡς πνευματικοῦ-ἐξομολόγου (1) μερικὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Μιμήσεως τοῦ Ι. Χριστοῦ περὶ τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἱερότητος τῆς Ἱερωσύνης καὶ μίαν μικρὰν σειρὰν ἐρωτήσεων καὶ ἀπαντήσεων λειτουργικῆς φύσεως.

Εἰς τὰ ἤδη πραγματοποιηθέντα μέλλουν νὰ προστεθοῦν δύο ἄλλα ἔργα μεγάλης σπουδαιότητος: Μία ἐστία εἰς τὰ περίχωρα τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὰς σπουδαστριάς τὰς ἐρχομένας εἰς τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι συναντοῦν μεγάλας δυσκολίας ὡς πρὸς τὴν διατροφὴν καὶ διαμονὴν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ· καὶ ἐν οἰκοτροφεῖον σχολεῖον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 400 νεάνιδας.

Εἰς μίαν ἐπίσημον ἐκθεσίν του, ἀναγνωσθεῖσαν τὴν 9-1-52 ἐνώπιον τῆς Ἱεράς Συνόδου ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδων ὑπεγράμμισε μετὰ πεποιθήσεως τὸ ἔργον τὸ συντελούμενον ὑπὸ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» καὶ ὑπεσημείου τελευτῶν τὴν γενναϊόφρονα χειρονομίαν τοῦ Μητροπολίτου Χίου Παντελεήμονος, ὅστις ἐδώρησεν εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν ὄλην τὴν ἀκίνητον περιουσίαν, ἀξίας σημαντικῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἀδελφότης ἡ

1. Ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου σημειώνει ἐνταῦθα μετ' εὐχαριστήσεως, ὅτι ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐνορία» εἰς τρίτην ἐκδοσιν «Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἐξομολογουμένου χριστιανοῦ». Πρόκειται περὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἀειμνήστου πρῶθ. Γεωργίου Μακρῆ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὲρ τῶν φοιτητῶν.

Ἡ πιστεύουσα φοιτητικὴ Νεότης ἐορτάζει σήμερον καὶ παρ' ἡμῖν τὴν «Ἡμέραν παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν» διὰ πανηγυρικῆς καὶ πανδήμου συμμετοχῆς εἰς τὴν θείαν λατρείαν, μετ' ἐξαιρέτου σεμνοπρεποῦς λαμπρότητος τελεταρχουμένην ἐν τῇ ἑλληνικῇ πρωτεύουσῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Λόγοι σοφοί, μεστοὶ στοργικῆς ἐκτιμήσεως καὶ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος, θ' ἀπευθυνθῶσιν ἐπὶ τῇ σημερινῇ εὐκαιρίᾳ καὶ ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν χρυσοῦν ἐλπίδα τοῦ ἔθνους ὑποψηφίους συνεχιστάς τοῦ πατροπαράδοτου ἐλευθέρου ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ μας. Πανελλήνιος δ' εἶναι καὶ ἡ ἐγκάρδιος συμμετοχὴ εἰς τὰς, ὑπὲρ τοῦ ἀνωθεν φωτισμοῦ καὶ τῆς θείας ἐνισχύσεώς των ἐν τῷ ὥραίῳ ὑπὲρ τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἀγωνί, δεήσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσευχὰς τῶν ἰδίων.

Ἐῖθε τὸ βαθύτερον νόημα τῆς «Ἡμέρας» ταύτης, ἣτις συγκεντροῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν πνεύματι προσευχῆς καὶ ἀγάπης τοὺς χριστιανοὺς φοιτητὰς πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, νὰ γίνῃ ἀπάντων τῶν φοιτητῶν μας κτῆμα καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις καὶ προσευχαὶ νὰ ἐλκύσωσι τὴν οὐράνιον εὐλογίαν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων συμπροσευχομένους συναδέλφους των, τὸ πνεῦμα δὲ τοῦτο τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀγάπης εἶθε νὰ ἐδραιωθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πιστεύουσας Νεότητος, ὥστε ν' ἀποβῇ «ἐνώδια Χριστοῦ», ἱκανὴ νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ φῶς Του καὶ πάντας τοὺς ὀπισθόηχοι μακρὰν τῆς εἰς Αὐτὸν πίστεως καὶ ἐλπίδος «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου» πρὸς τὴν ἀπώλειαν ὁδοιποροῦντας.

Τιμὴ εἰς τὸν Διδάσκαλον.

Κατὰ τὴν ἀπὸ αὐριον ἀρχομένην πανηγυρικὴν «Ἐβδομάδα τοῦ Διδασκάλου», περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ παρόντος φύλλου, θὰ δοθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, διὰ πρώτην φοράν, ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ πανηγυρικῶς τὴν πρὸς τοὺς ἀφανεῖς ἤρωας—καὶ μάρτυρας συχνὰ—τοῦ ἔργου τῆς μορφώσεως τῆς νέας γενεᾶς ὀφειλομένην τιμὴν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ μόχθου καὶ τοῦ ἔργου των, ὅπερ τόσῳ

ἰδρυθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ κατέχει ἐν Ἀθήναις, Χίῳ καὶ Εὐβοίᾳ. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, ἔλεγεν ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων ἐν τῇ πράξει τῆς ἐκχωρήσεως, ἔχει ἀνδρωθῆ, βασιζομένη ἐπὶ σταθερῶν βάσεων. Ὑπῆρξε παλαιὸν μου ὄνειρον. Τώρα τὸ βλέπω πραγματοποιούμενον.

Χειρονομίαι καὶ πραγματοποιήσεις αὐτοῦ τοῦ εἰδους εἶναι πλήρεις ἐλπίδος διὰ τὸ ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐν Ἑλλάδι.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΔΕΝΤΑΚΗΣ

Παρίσιον—Ἰανουάριος

σημαντικώτερον αναδεικνύεται, ὅσω περισσότεραι ὑπῆρξαν αἱ δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας εἶχε νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ἐπαινετὴ λοιπὸν ἡ λαμπρὰ πρωτοβουλία τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων «Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος» καὶ δικαιοσύνη ἡ πρόθυμος ἀπὸ μέρους τῆς ἑλληνικῆς καθ' ὄλον κοινωρίας υἰοθέτησίς της καὶ ἡ πλήρης μητρικῆς στοργῆς συμπαράστασις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸν Διδάσκαλον δικαία τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ὀφειλετικὴ ἀναγνωρίσις τοῦ πολυμύχθου ἔργου του δὲν θὰ περιορισθῇ εἰς ἐγκωμιαστικὸν μόνον λόγον καὶ εἰς πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἐπιδικαιοτέραν καὶ χρησιμωτέραν ἐκδήλωσίν της εἰς τὴν ἐπίδειξιν πραγματικοῦ καὶ πρακτικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπὸ μέρους παντὸς δυναμένου, διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ βαρυντάτου ἔργου του, εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀποβῇ ὄντως ἀντάξιον τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Αὐτός, ἄλλωστε, νομίζομεν, ὅτι εἶναι καὶ ὁ βαθύτερος καὶ πρακτικώτερος σκοπὸς τῆς καθιερώσεως τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς «Ἐβδομάδος τοῦ Διδασκάλου» καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν συμπέπτουν αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ γνώμαι ὅλων, ὅσοι μετέχουν τοῦ ἑορτασμοῦ.

Τὸ ἐσκέφθησαν ἀρὰ γε;

Ἀναμφιβόλως ἠδίκησαν καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν οἱ ἀναλαβόντες τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα» μυθογραφήματος, ὅπερ, μακρὰν καὶ τοῦ ν' ἀποτελεῖ τοῦλάχιστον ἄξιον λόγον λογοτέχνημα, διασύρει καὶ διακωμωθεῖ τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς θρησκείας, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καὶ τὴν σιγμὴν αὐτὴν ἀκόμη χύνουν τὸ αἷμα τῶν τῆκα τῶν ἐλευθέρων λαῶν, καὶ δὴ καὶ τὰ ἰδικὰ μας. Ὅ,τι χειρότερον καὶ ἀηδέστερον ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκχυθῇ ἀπὸ τοὺς ὀχλοὺς τῆς ἀντιθρονοκρατικῆς βωμολοχίας τῶν σκοπίμων συκοφαντησάντων καὶ διακωμωδησάντων διὰ μέσου τῶν αἰώνων πᾶσαν θρησκευτικὴν ἐκδήλωσιν περιουνελέγη, δυστυχῶς, εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀσεβὲς καὶ ἀνήθικον ἀνάγνωσμα, περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ὁποίου καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει καταδικαστικῶς ἀποφανθῆ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐνεφανίσθη παρ' ἡμῶν διὰ τοῦ καλάμου τοῦ Ἐμμ. Ροῦδου. Δὲν θὰ εἶπη τις καμμίαν ὑπερβολὴν, ἂν ἰσχυρισθῇ, ὅτι τὸ ὄλισημα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δῆθεν «ἱστορικοῦ ἀναγνώσματος» τούτου, καθ' ὃν μάλιστα τρόπον ὅλως ἐπιπολαίως καὶ διευμανίσθη ἡ δῆθεν «ἱστορικότης» καὶ «ἀυθεντικότης» του, δύναται ἄριστα νὰ ἐξυψηρετήτῃ τοὺς ἐγκληματικὸς σκοποὺς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἰς ὄλον τὸν κόσμον σήμερον, χαρακτηρίζοντες ἀκόμη τὴν θρησκείαν ὡς «ὄπιον τοῦ λαοῦ», δὲν παύουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ψεῦδος, τὴν συκοφαντίαν καὶ τὴν αἰσχρολογία, διὰ νὰ παρασύρουν τοὺς ἀνυπόπτους καὶ τοὺς ἀφελεῖς εἰς τὸ στρατόπεδόν των.

Τὸ ἐσκέφθησαν, ἀρὰ γε, αὐτὸ οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ὀλισθήματος τούτου;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κατὰ τὸ λήξαν δεύτερον 15θήμερον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἡ Ἱερά Σύνοδος ἠσχολήθη ἐν ταῖς τακτικαῖς αὐτῆς συνεδρίαις ἐπὶ ὑποθέσεων τρεχούσης φύσεως καὶ ἐπέλυσε διάφορα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐκφρασθῇ τοῖς Πρεσβευταῖς Μ. Βρετανίας, Ὀλλανδίας καὶ Βελγίου ἡ βαθεῖα θλίψις καὶ ἡ συμπάθεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ πληξάσῃ τὰς χώρας τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν τῶν ἐκ τῆς θυέλλης καὶ τῆς πλημμυρίδος καταστροφῶν.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 374/712 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 12-2-1953 Ἐγκυκλίου ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐγνώρισε τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅτι δύνανται, ἐάν παρασθῇ σπουδαία καὶ ἐπείγουσα ἀνάγκη, νὰ χορηγῶσιν ἀδειαν τελέσεως γάμου κατὰ τὴν ἀρξαμένην περίοδον τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, «τοῦ Μυστηρίου τελουμένου δίχα πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως».

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 387/713 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 23-2-1953 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Συνόδου παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως διατάξωσι τὴν ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς περιφορὰν δίσκου ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου κατὰ τὴν Μεγ. Πέμπτην.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Ἐπανελήθησαν αἱ οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κτιρίου τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας Δαφνίου ἀνεγειρομένου, ὡς γνωστόν, «Ὄικου φοιτητρίας».

Ὁ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Μυτιληναῖος ἤρξατο ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας νέας σειρᾶς ἐσπερινῶν κατὰ Κυριακὴν ὁμιλιῶν ἐν τῷ Ἱ. Προσκυνηματί τῆς Ἁγ. Βαρβάρας Πατησίων, αἵτινες θὰ συνεχισθῶσι καθ' ὅλην τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγ. Τεσσαρακοστήν.

Ὁ αὐτὸς ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν τὸν ἐν τῇ ἐνορίᾳ Προφ. Ἡλιοῦ Παγκρατίου ἀπὸ μακροῦ λιαν εὐδοκίμως λειτουργοῦντα χριστιανικὸν ὄμιλον τοῦ περιοδικοῦ «Λυχνία» καὶ ὠμίλησε πρὸς τὰ μέλη αὐτοῦ.

Παρακλήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανοῦ ἀπεστάλη εἰς Πρέβεζαν ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» κ. Λάμπρος Ζαχαρίας, πρὸς ὀργάνωσιν «Ἐβδομάδος Κηρυγμάτων».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς «Ἐργάνη Ἀθηνᾶ» ἐπισκεφθέντες κατ' ἐπανάληψιν τὰς ἐν Πύργῳ Βασιλίσσης Σχολὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος ἐψυχαγώγησαν τοὺς τροφίμους αὐτῶν καὶ διένειμαν πρὸς αὐτοὺς εἰκόνας καὶ ἔντυπα, προκαλέσαντες τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παιδιῶν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Διευθύνσεως.

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ ὑπ' ἀριθ. 15 τεῦχος (τοῦ μηνὸς Μαρτίου) τοῦ περιοδικοῦ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά».

Κυκλοφορεῖ, ἐπίσης, ἡ ὑπὸ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας ἐκ τῶν τυπογραφείων αὐτῆς ἐκδοθεῖσα «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἐβδομάδι», τιμωμένη χαρτόδετος δρχ. 20.000 καὶ χρυσοπανόδετος δρχ. 30.000.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἱερούργησε τῇ 19ῃ λήξαντος μηνὸς ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας.

— Τὴν 6 μ.μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α. Μακ. παρέστη εἰς τὴν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἁγ. Φιλοθέης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐσπερίδα, καθ' ἣν ὠμίλησεν ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Τωμαδάκης καὶ ἐψάλησαν ἑκκλησ. ᾠσματα εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Ἁγίας.

—Τῆ ἑσπέρα τῆς 20ῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀ΄ Παρασκειῆς τῶν Νηστειῶν, ἡ Α. Μακ. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ καὶ ἀνέγνωσε τοὺς Χαιρετισμοὺς.

—Τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 22α τοῦ λήξαντος μηνός, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερουργήσας ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ, ἐτέλεσεν ἀκολούθως Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ 40ῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἰωαννίνων, μεθ' ἣν παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἐν τῷ κηπαρίῳ τῆς ὁδοῦ Τσοίτσα ἰδρυθέντος ἀγάλματος τῆς δούλης Βορείου Ἠπείρου.

—Τῆ 17ῃ τοῦ ἰδίου μηνός ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, μεταβάς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης, συνειργάσθη μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Παν. Κανελλοπούλου, τῆ 21ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός συνειργάσθη μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ κ. Σπυρ. Μαρκεζίνη εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τῆ 25ῃ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Λυκούρτζου.

—Ἡ Α. Μακ. προήδρευσε χθὲς συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τσοιτσείου Κληροδοτήματος.

—Τὴν Α. Μακάρ. ἐπισκέφθησαν ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὸ λήξαν 15ῆμερον: ὁ Πρόεδρος τοῦ Λιβάνου κ. Χιμμανλή μετὰ τῆς κυρίας του καὶ ὁ Γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας τοῦ Λιβάνου κ. Μισέλ Φαράχ, ὁ βουλευτὴς Κερκύρας κ. Σπ. Θεοτόκης, ὁ Γεν. Διοικητὴς Ἠπείρου κ. Τσιτσάρας, ὁ συνταγματάρχης κ. Γιακουμάκης, ὁ Νομάρχης Δράμας κ. Ἀργυρόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Πανελλ. Ἐνώσεως Γονέων κ. Δάλλας, ὁ Πρωτάνης τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς κ. Ἀναγνωστάτοπουλος, ὁ πρῶν Ὑπουργός κ. Ἀβέρωφ, ὁ δικηγόρος κ. Κοΐνης, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Μακρόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν κ. Τρουλλινός κ. ἄ.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θήρας

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Θήρας:

Ὁ Μητροπολίτης κ. Γεώργιος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων, διένειμε σεβαστὸν χρηματικὸν ποσὸν εἰς τοὺς ἀπόρους τῆς νήσου, τῆ δὲ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους, μεταβάς εἰς τὸν Παιδικὸν Σταθμὸν Ἐπισκοπῆς Γωνιάς, διένειμε παιδικὰ δῶρα καὶ ἀπηύθυνε πατρικὰς συμβουλὰς πρὸς τοὺς μικροὺς τροφίμους τοῦ Ἰδρυμάτος.

Ὁμοίως ἐπεσκέφθη καὶ τὸ ἐν Ἐξω Γωνιά Γηροκομεῖον, ἔνθα διένειμε γλυκύσματα καὶ ὠμίλησε συγκινητικῶς πρὸς τοὺς γέροντας τροφίμους καὶ πρὸς τὸ περιθάλπον αὐτοὺς προσωπικόν.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης.

Πληροφоруόμεθα ἐκ Σπάρτης, ὅτι, χάρις εἰς τὰς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους προσπάθειας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Διονυσίου, προὐκλήθη πραγματικὸς συναγεμὸς μετὰ τὸ πάντων τῶν εὐσεβῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας καὶ τῶν ἀποδήμων Λακεδαιμονίων, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποῦ ὑπῆρξεν ἡ ἐξασφάλις τῶν ἀπαιτουμένων ὑλικῶν πόρων διὰ τὴν ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τῶν δομικῶν ἐργασιῶν τοῦ νέου μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ τοῦ πολιοῦχου τῆς Σπάρτης, Ὁσίου Νίκωνος τοῦ «Μετανοεῖτε», ὥστε νὰ καταστή δυνατὴ ἡ ἐν αὐτῷ τέλεις τοῦ τε Μεγάλου Ἐσπερινοῦ τῆς παραμονῆς καὶ τῆς θείας Λειτουργίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, πρὸς γενικὴν ἱκανοποίησιν καὶ εὐφροσύνην τῶν δεκάδων χιλιάδων προσκυνητῶν, οἵτινες κατέκλυσαν τὸν Ναὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτοῦ χώρους. Ἐλπίζεται, ὅτι οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ εὐλάβειαν καὶ μετὰ τὸν ἴδιον γοργὸν ρυθμὸν θὰ συνεχίσουν τὰς προσπάθειας των διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν του.

Ἱ. Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σιατίστης:

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἰάκωβος δι' ἐγκυκλίου

τοῦ ἀναγνωσθείσης ἐπ' ἐκκλησίας τὴν Κυριακὴν, 1ην Φεβρουαρίου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος, προστάτου τῆς Γεωργίας, ἐκάλεσε τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἐπαρχίας του εἰς συναγεμὸν δενδροφυτεύσεως, ὑπογραμμίσας τὴν ἀνάγκην φυτεύσεως δένδρων, καρποφόρων μὲν εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη, καλλωπιστικῶν δὲ εἰς τὰ ἀχρηστα ἐδάφη, καὶ ὑπέδειξε τὰ ἐκ τῆς δενδροκαλλιεργείας ἀγαθὰ.

Δι' ἐτέρας ἐγκυκλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξῆρε τὸν θεσμὸν τῶν μαθητικῶν συσσιτίων, ἅτινα ἰδρύθησαν εἰς τὰ μεγαλύτερα κέντρα τῆς Ἐπαρχίας, ὅπου καὶ τὰ ἄπορα παιδιὰ εἶναι περισσότερα, καὶ συνέστησεν εἰς τοὺς Δήμους, τὰς Κοινότητας καὶ τοὺς Ναοὺς νὰ ἐνισχύσωσι ταῦτα οικονομικῶς, ἐκάλεσε δὲ τοὺς καταστηματάρχας νὰ προσφέρουν τρόφιμα, τὰ σωματεῖα καὶ τοὺς συλλόγους νὰ ἐνεργήσουν ἐράνους καὶ τοὺς ἰδιώτας νὰ ἀναλάβουν τὴν δαπάνην ἐνὸς συσσιτίου, εἴτε εἰς, εἴαν δύναται, εἴτε δύο ἢ καὶ περισσότεροι ἀπὸ κοινῶν.

Ἡ Α. Σ., ἐπίσκεφθεῖσα τὰ μαθητικὰ συσσίτια τῆς πόλεως Σιατίστης, διένειμε εἰς τοὺς πτωχοὺς μαθητὰς εἶδη ἱματισμοῦ, διέθεσε δὲ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἐξῶν Ἐκκλησιῶν ἀποσταλέντων εἰδῶν βοθηθείας ἱκανὰς ποσότητας τροφίμων καὶ ἐξ ἰδίων του προσέφερε χρηματικὸν ποσὸν δι' ἐν συσσίτιον εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς Σιατίστης.

Τῆ 30ῇ Ἰανουαρίου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἡ Α. Σ. προέστη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ ἑτησίου μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν ἰδρυτῶν καὶ εὐεργετῶν τῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς πόλεως καὶ τῆς Ἐπαρχίας, παρόντων τοῦ κ. Νομάρχου Κοζάνης, τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν, τῶν Σχολειῶν καὶ πλήθους λαοῦ, ὁμίλησας δ' ἐξῆρε τὸ ἔργον τοῦ τε ἔθνικοῦ εὐεργέτου ἀειμνήστου Ἰωάν. Τραμπαντζή, εἰς δὸν ὀφείλεται τὸ ἐν Σιατίστῃ Τραμπαντζεῖον Γυμνάσιον καὶ τῶν Ἰδρυτῶν τῆς ἐν Κων/πόλει Μακεδονικῆς Φιλελευθηρικῆς Ἐταιρείας, οἵτινες εἰς τοὺς δυσκόλους χρόνους τῆς δουλείας ἱδρυσαν εἰς τὴν ἰδίαν Ἐπαρχίαν τὸ ἱστορικὸν Τσοτύλειον Γυμνάσιον.

Εἶτα, παρηκολούθησαν ἄπαντες τὴν τελετὴν τῶν γραμμάτων εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Τραμπαντζεῖου Γυμνασίου, ἔνθα τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Παπᾶς.

Τῆ 2α Φεβρουαρίου, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου, ἐτελέσθη εἰς τὴν Σιατίστην ἡ ἑορτὴ τῆς Μητέρας, καθ' ἣν ὠραιότατον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῶν Δημ. Σχολειῶν κ. Δημ. Παπαδογούλας. Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης κατέκλεισε τὴν σεμνὴν τελετὴν διὰ συντόμου καὶ ἐπικαίρου προσλαλιάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως, ὁμιλος ὀρθοδόξων ἐλλήνων ὑπηκόων, μονίμων κατοίκων τῆς πόλεως, ὑπέβαλεν αἴτησιν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας κ. Τζελάλ Μπαγιάρ, δι' ἧς ἐκζητεῖ ὅπως τὸ δικαίωμα ἐνεργοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν διοίκησιν τῶν ὀρθοδόξων κοινοτικῶν καθιδρυμάτων διευρυνθῇ καὶ μετὰ τῶν πολιτῶν τοῦ ὁμόρου Κράτους, ἦτοι τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον οἱ εἶναι μόνιμοι κάτοικοι τῆς Τουρκίας καὶ ὀρθόδοξοι τὸ δόγμα. Ἡ αἴτησις παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου εἰς τὴν Κυβέρνησιν πρὸς ἐξέτασιν. Ἐλπίζεται, ὅτι τὸ αἴτημα θὰ εἰσακουσθῇ εὐμενῶς ὡς δίκαιον, ἐφ' ὅσον καὶ οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες ὑπῆκοοι διὰ τὰς θρησκευτικὰς καὶ τὰς μορφωτικὰς τῶν ἀνάγκας ὑπόκεινται εἰς τὰ καθιδρύματα τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐκκλησιάζονται εἰς τοὺς ναοὺς τῆς, δέχονται τὰ μυστήρια μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν εὐλογίαν ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς κοινότητος. Ἐπὶ πλέον ἡ ἑλληνικὴ ἐν Τουρκίᾳ παροικία μορφώνει τὰ τέκνα τῆς εἰς τὰς κοινοτικὰς σχολὰς, εἶνε δὲ ἀπὸ πνευματικῆς ἐπόψεως ὑποτελής εἰς τὸ μορφωτικὸν σύστημα τῶν ὀρθοδό-

ξων τούρκων υπηκόων. Τούτων πάντων ἕνεκα, ἐπόμενον εἶνε καὶ οἱ Ἕλληνες υπήκοοι νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ κοινοτικά καθιδρύματα, νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐκάστοτε βελτίωσίν των, ἐφ' ὅσον καὶ ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς ἐπέρχονται ἀρωγοὶ πρόθυμοι εἰς τὰς ἀνάγκας των, εἰς τὸν μακρὸν δὲ κατάλογον τῶν εὐεργετῶν καὶ δωρητῶν τῶν εὐαγῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ἀναγράφονται οὐκ ὀλίγοι ὀρθόδοξοι υπήκοοι Ἕλληνες.

—Καθ' ἃ ἀναγράφει τὸ «Φῶς» ΚΠόλεως, ὑπὸ τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Πατριαρχείων μελετᾶται ἢ εἰς ἅγιον ἀνακήρυξις τοῦ μοναχοῦ Νικοδήμου Ἀγιορείτου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς. Καθ' ἃ ἀνακοινοῦται ἡμῖν ἐξ Ἀμερικῆς, τῆ 13 παρ. Δεκεμβρίου συνεκροτήθη ἐν Denver - Colorado τὸ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ τῆ συμμετοχῇ 2.000 ἀντιπροσώπων διαφόρων προτεσταντικῶν καὶ ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν, ἐκπροσωποῦντων 40.000.000 περίπου ἀμερικανῶν χριστιανῶν. Κατ' αὐτὸ ἐγένετο ἐπίσημως δεκτὴ καὶ ἡ ἐν Ἀμερικῇ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὡς μέλος τοῦ Συνδέσμου, εἰς ὃν ἤδη ἀπὸ τῆς ὀργανώσεως του ἀνήκουν ὡς μέλη αἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίαι ρωσικῆ, συριακῆ, οὐκρανικῆ καὶ ρουμανικῆ. Ἐκπρόσωπος τῆς ἑλλην. ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἦτο ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ μεθ' ἐνὸς ἐπισκόπου του, ἐνὸς ἱερατικοῦ προϊσταμένου καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου. Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Σεβ. κ. Μιχαὴλ ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῆ, ἡ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπευομένη ὀρθόδοξος ἑλλην. Ἐκκλησία ἐξακριβώθη κατὰ τὸ συνέδριον καὶ ἐν τῷ ἀμερικ. τύπῳ ὡς «ἡ Μητὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν». Γενομένου γνωστοῦ, ὅτι ἡ Α.Σ. διέτελεσε Μητροπολίτης Κορινθίας, παρακληθεὶς ἀπήγγειλεν ἑλληνιστὶ τὸ περὶ ἀγάπης 13ον κεφ. τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Κατὰ τὸ ἐπίσημον δείπνον, οὕτως μετέσχον ὑπὲρ τοὺς 2.000 σύεδροι, ἡ Α. Σ. ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ τιμητικῆς θέσεως ἠλόγησε τὴν τράπεζαν ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ.

Ἡ ἐπίσημος ἐμφάνισις τῆς ἑλλην. ὀρθόδοξου ἀντιπροσωπείας ἐγένετο τῆ 10 Δεκ. ἐν τῷ Civic Auditorium, παρόντων 5.000 ἀντιπροσώπων, εἰσηγουμένου τοῦ Προέδρου τοῦ Συνεδρίου Ἐπισκόπου Νόξ Σέριλ λίαν τιμητικῶς.

Τὰ κύρια σημεῖα τῆς πρὸς τὸ Συνέδριον ὁμιλίας τοῦ Σεβ. κ. Μιχαὴλ ἦσαν τὰ ἀκόλουθα:

1. Ἡ ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἦτο πάντοτε τῆς γνώμης ὅτι ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι πρέπει νὰ συνεργάζονται καὶ ἡ γνώμη αὕτη δὲν εἶναι τωρινή, ἀλλὰ ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1920, ὁπότε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἰδρύθη ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἐθνῶν (Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν), ἐξαπελύθη ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς ἀπάσας τὰς ἀνά τὴν ὑψηλὸν Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὁποία συνίστα:

- α) τὴν ἰδρυσιν Συνδέσμου τῶν Ἐκκλησιῶν,
- β) τὴν συνεργασίαν διὰ τὴν ἀμοιβαίαν συναντίληψιν, ἀνεξαρτήτως τῶν δογματικῶν διαφορῶν,
- γ) τὴν ἀλληλογνωριμίαν καὶ ἀλληλοσυνεννόησιν,
- δ) τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην,
- ε) τὴν ἀποδοχὴν κοινοῦ Ἡμερολογίου,
- στ) τὴν ἐπικοινωνίαν διὰ ἀλληλογραφίας κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς,
- ζ) τὴν πνευματικὴν συνεργασίαν τῶν θεολόγων καὶ Θεολ. Σχολῶν,
- η) τὴν ἀνταλλαγὴν σπουδαστῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν,
- θ) τὴν ὀργάνωσιν χριστιανικῶν συνεδρίων,
- ι) τὴν ἀμερόληπτον ἐξέτασιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν,
- ια) τὸν ἀμοιβαίον σεβασμὸν τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν.

2. Ὑπάρχει μεγάλη εὐκαιρία ἵνα διὰ τοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἐκκλησιῶν ἐπιτευχθῇ

συνεργασία ἐπὶ ζητημάτων ἠθικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ διεθνέως ἐπιπέδου.

3. Ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸν τομέα τῆς κατανοήσεως θὰ ὠφελήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, διότι θὰ προσεγγίσουν πρὸς ἀλλήλους οἱ διάφοροι λαοί.

4. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἐνότητος καταφαίνεται σήμερον, ὅποτε ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς παρουσιάζει ἐν καὶ μόνον μέτωπον, ἐνῶ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἶναι τεμαχισμένη εἰς πολλὰ τοιαῦτα.

5. Ἡ Ἑλλ. Ὀρθ. Ἐκκλησία δὲν ἐπιτρέπει τὴν προπαγάνδαν καὶ τὸν προσηλυτισμὸν, καθ' ὅτι τὰ τοιαῦτα κληροῦν καὶ ἀπομακρύνουν τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀλλήλων.

6. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀδελφωσύνης καὶ ἀγάπης δέον νὰ ἀποτελῇ τὸ ἅπαν τῶν σκοπῶν τοῦ μεγάλου τούτου Συνδέσμου.

Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο Συνέδριον ἀπετέλεσε σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ θρησκευόντος Ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας. Αἱ πρόοδοι τοῦ Συνεδρίου καὶ αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ διεδόθησαν ὑφ' ὅλου τοῦ Ἀμερικανικοῦ Τύπου, τῶν Ῥαδιοφωνικῶν Σταθμῶν καὶ τῶν Σταθμῶν Τηλεοράσεως. Κατὰ γενικὴν δὲ πεποιθήσιν, θὰ συμβάλῃ κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ συνεργασίας.

Ὡς ἐξακριβώθη ὑπὸ τοῦ τύπου τῆς πόλεως Denver, ἡ Ἑλλ. Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς Μητὴρ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ τῆς συμμετοχῆς αὐτῆς πολὺ θὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ μέγα καὶ ἱερὸν τοῦτο ἔργον.

— Ἐν ἐγκυκλίῳ του πρὸς τὸ ἐν Ἀμερικῇ χριστιανισμῶν πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ ὑπομνησκων, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδρύσεως της κάμνει ἔργον ἱεραποστολικόν, ἐξαίρων δὲ τὴν ἀνάγκην ὅπως ὁ χαρακτήρ οὗτος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐντονώτερος καὶ ἐμφανέστερος εἰς τὴν μεγάλην χώραν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ μὲν διότι, ἐκτὸς τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ὑπάρχουν καὶ πλείοι ἄλλοι, τὸ δὲ διότι τὰ τέκνα τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἶναι διεσπαρμένα ἀνά τὴν ἀχανῆ ταύτην χώραν καὶ μεμονωμένα μέσα εἰς τὰς μυριάδας τοῦ κόσμου καὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μακρὰν τοῦ θρησκευτικοῦ των κέντρου, τονίζει ὅτι, διὰ νὰ εὑρίσκηται ἡ ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν μετὰ τὰ πνευματικὰ της τέκνα, ἔχει ἀνάγκην πολλῶν βοηθῶν, ἐφ' ὅσον οἱ ἱερεῖς της, ὡς βεβαρυμένοι μετὰ πολὺν ἐργασίαν, ἀδυνατοῦν νὰ ἐπαρκέσουν μόνοι των.

«Αἱ τεράστιαι αὐταὶ ἀνάγκαι τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας—ἐπάγεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος—μᾶς ἔκαμαν νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσωμεν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν πνευματικῶν μας θυγατέρων, τῶν ἑλληνίδων τῆς Ἀμερικῆς. Ἐσκέφθημεν, ὅτι θὰ ἔπρεπε χάριν τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ καλοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁμογενείας νὰ ἰδρῦσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ γμα διακοινιστῶν», πρὸς τοῦτο δὲ ὑπάρχει χώρος καὶ κατάλληλος καὶ ἄφθονος. Ἐλπίζει δ' ἡ Α.Σ. ὅτι ὁ Κύριος θὰ φωτίσῃ ὠρισμένας ἑλληνοαμερικανίδας ὀρθόδοξους νὰ ἀκολουθήσουν συστηματικώτερα τὸν δρόμον του καὶ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν κόσμον, διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν, ἐφ' ὅσον σήμερον πρὸ πάντων ἔχει ἀνάγκην βοήθειας. «Ἡ πραγματικὴ ζωὴ—ἐπέξηγεῖ ἡ Α.Σ.—δὲν εἶναι ἡ ἀπόλαυσις, ἀλλ' ἡ θυσία, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι ἡ ἱστορία ἔδωσε τὸν μεγαλειότερον καὶ σημαντικώτερον τόπον εἰς τὰς σελίδας της εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προσέφεραν τὰς μεγαλειτέρας θυσίας εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον». Διὰ τὸ μέλλον, λοιπόν, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ καλὸν τῆς ὁμογενείας μας—κατακλείει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὴν ἐγκύκλιόν του—ἀνοίγομεν τὸ νέον αὐτὸ κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῆ 8ῃ λήξαντος μηνός, Κυριακῆ τῆς Ἀπόκρεω, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης κ. Χριστοφόρος,

ἀναρρώσας ἐκ τῆς ἐπὶ τρίμηνόν που καταβαλοῦσης τὰς δυνάμεις του νόσου, παρηκολούθησε τὴν θείαν λειτουργίαν ἀπὸ τοῦ Ἁγ. Βήματος τοῦ Ι. ναοῦ τοῦ ἁγ. Σάβα καὶ ὤμιλησε πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα ἀπὸ τῆς ὥρας Πύλης, ἐφεξῆς δ' ἤρξατο δεχόμενος ἐπισήμους ἐπισκέπτας.

—Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Πανταίνῳ» (11 Φεβρ.) τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Σεπτῇ ἐντολῇ εὐχαρίστως ἀνακοινοῦμεν, ὅτι ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης ἡμῶν, εἰς νέαν ἐνδειξὴν πατρικῆς ἀγάπης πρὸς τὸ πλήρωμα, ὅπερ τοσοῦτον ἐπεδείξατο οὐκὸν ἐνδιαφέρον κατὰ τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἑορτασμόν τῆς θείας εὐδοκίας πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς υγείας του, βασιζόμενος ἐπὶ τῶν παρασχευῶν αὐτῷ διαβεβαιώσεων, ἀπεφάσισεν ἐν τῇ μακροθυμίᾳ του, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς πᾶσαν κατὰ τῶν Κοινοτήτων καὶ τῆς Ἀμπετείου Σχολῆς διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ διεκδίκησιν, βέβαιος ὢν ὅτι οὐδεὶς εἰς τὸ μέλλον θὰ ἀμελήσῃ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἱερῶν ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας καθηκόντων του».

—Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντηκονταετίας τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας τοῦ γεραροῦ Οἰκονομοῦ καὶ Διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου αἰδουσιμολογιάτου Ἰωάννου Νεαμονιτάκη, ἐντολῇ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου ὁ Γενικός Πατριαρχικός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐπίτροπος Σεβ. Μητροπολίτης Τριπόλεως κ. Θεοφάνης διὰ συγχαρητικοῦ γράμματος αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἱερατεύσαντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης, ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ ὀρθόδοξος παροικία ἄπασα τῆς πόλεως ταύτης οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃσι τὰς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας καὶ τοὺς δι' αὐτὴν πνευματικούς καὶ σωματικούς πόνους του, διαβιβάζων δὲ πρὸς αὐτόν τὴν δόξουσαν πατριαρχικὴν εὐλογίαν ἐπὶ τῷ εὐτυχῇ τούτῳ γεγονότι, εὐχεται πᾶσαν ἀνώθεν παρὰ τοῦ Κυρίου ἐνίσχυσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατ' ἀναπόκρισιν ἐκ Βελιγραδίου, συμφώνως πρὸς τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1948 ἐν Νοτιοσλαβία ἐπὶ 15,772,107 κατοίκων 49,53% εἶναι ὀρθόδοξοι, 36,70% καθολικοὶ, 12,52% μωαμεθανοὶ, 1,14% χριστιανοὶ ἄλλων δογματῶν καὶ 0,04% Ἰσραηλίται. Ἐκάστη τῶν θρησκειῶν τούτων (πλὴν τῆς Ἰουδαϊκῆς) μέχρι τοῦ 1918 ἦτο ἡ ἐπίσημος θρησκεία ἐνὸς τοῦλάχιστον τῶν κρατῶν, ἅτινα κατόπιν συναπετέλεσαν τὴν Νοτιοσλαβικὴν ὁμοσπονδίαν. Τὸ σύνταγμα τοῦ 1918, ἐν τῇ προσπάθειά του νὰ συμβιβάζῃ τὰ διειστώτα, ἐθέσπισεν, ὅτι οὐδεμία θρησκεία ἐθεωρεῖτο πλέον ὡς ἐπίσημος θρησκεία τοῦ κράτους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Καθ' ἂ ἀναγράφουν αἱ «Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις» τῆς ἐν Γερμανίᾳ ὀρθοδόξου ρωσικῆς ἐπαρχίας, θλιβερωτάτη εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ὀρθοδόξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Πρῶτον, στερεῖται ἡγεσίας, δεύτερον, πολλοὶ μητροπολίται καὶ ἱερεῖς τελοῦν ὑπὸ κράτησιν. Ἐπειτα, ἡ δρᾶσις τοῦ Κλήρου, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, τὰ θεολογικὰ καὶ θρησκευτικὰ προγράμματα ἐλέγχονται ὑπὸ τοῦ κράτους. Ἐπὶ τούτοις ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις τῆς φιλανθρωπίας, ὁ δὲ ἱερατικός Σύνδεσμος προεδρεύεται ὑπὸ κομμουνιστοῦ ἱερέως ἐντόνου διαλυτικῆς δράσεως.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, διατρίψας ἐφ' ἱκανὸν ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἶτα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν Λονδίῳ πρὸς προώθησιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν εὐκταίαν ταχύτεραν λύσιν του, ἀφίκετο χθές ἐνταῦθα ἵνα κοινο-

λογήσῃ μετὰ τῶν ἀρμοδίων περὶ τῶν σχετικῶν ἐνεργειῶν του καὶ τῆς σημερινῆς διεθνοῦς θέσεως τοῦ ζητήματος.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἐνεθυμήθη τὰς δεκάδας χιλιάδας ἐξορίστων ὀρθοδόξων ρώσων, ζώντων μακρὰν τῆς χώρας τῶν καὶ τῶν προσφιλῶν τῶν προσώπων καὶ ἀναγκαζομένων νὰ διατρέχουν μακρὰς ἀποστάσεις διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς διὰ τὰς ἑορτάς. Ἡ Ἐφημερίς, καλοτιχίζουσα τοὺς ἐξ Ἑλλάδος καὶ Κύπρου ἕλληνας ὀρθοδόξους, διότι ἡ χώρα τῶν εἶναι ἐλευθέρη καὶ δύναται νὰ μεταβοῦν ἐκεῖ καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἐλευθέρως, σημεῖωνε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ: «Ὁ Θεὸς πράγματι ἔφερε μετὰξὺ μας τόσους ὀρθοδόξους. Ἄνευ αὐτῆς τῆς λυπηρᾶς «Διασπορᾶς» πολλὰ πόλεις καὶ χωρὰ οὐδεμίαν θὰ εἶχον ἐπαρῆν μὲ ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ μὲ τὴν ὀρθόδοξον λατρείαν. Πολλὴ χρῆσις ἐγένετο τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς πρὸς μελέτην μιᾶς Ἐκκλησίας, ἣτις εἶναι ἔξ Ἰσοῦ πρωτόγονος καὶ καθολικὴ ὑπὸ τὴν ἀπλήν ἐννοίαν τῶν ὄρων αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας οὐδέποτε εἶχε διένεξιν τινὰ μετὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπλῶς παραμένοντες ἀγνωστοὶ ἢ μίᾳ εἰς τὴν ἄλλην. Τώρα εἶναι δι' ἡμᾶς εὐκαιρία νὰ διδαχθῶμεν ἐξ αὐτῆς καὶ νὰ δεχθῶμεν αὐτὴν ὡς «τῆς οἰκείας πίστεως».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Helsinki, πρώτην ταύτην φοράν, ἀνηγόρευσε πρὸ τινος διδάκτορα τῆς θεολογίας γυναικᾶ, τὴν Eira Raunu, ὑποβαλοῦσαν διδακτορικὴν διατριβὴν ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Torsten Renvall», πρωθιεράρχου τῆς ἐν Φιλλανδίᾳ Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ἴθ' αἵθρου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη τακτικοῦ καθηγητοῦ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Βασιλικῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Μητροφάνους Κριτοπούλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ὁμολογία πίστεως. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ διτόμου βιβλίου τοῦ συγγραφέως: Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀθήναι 1953 (σελ. 75).

Τοῦ αὐτοῦ, Ἱερεμίου Β' Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀποκρίσεις πρὸς τοὺς Βυρτεμβεργίους λουθηρανούς θεολόγους (1573] 81). Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ αὐτοῦ διτόμου βιβλίου. Ἀθήναι 1953 (σελ. 123).

Θεοδώρου Ἀντωνοπούλου προέδρου Διδακταλικῆς Ὀμοσπονδίας Ἑλλάδος, Ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ὁ δάσκαλος στὴν Ἑλλάδα. Ἀθήναι 1952.

Ξενοφ. Ε. Ζολώτα, ἀκαδημαϊκοῦ, Ἡ μεταμόρφωσις τῆς Κεφαλαιοκρατίας. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἀθήναι 1953 (σελ. 35).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱερ. Μητρόπολιν Αἰτωλοακαρνανίας, Μεταβολαὶ ἐγένοντο συμφώνως τοῖς ὑπ' ἀριθ. 348. 349/26-2-53 ὑμετέροις ἐγγράφοις εὐχαριστοῦμεν.—Ἱερ. Μητρόπολιν Δημητριάδος, Αἱ ὑπ' ἀρ. 212. 213/21-2-53 κοινοποιήσεις διὰ χειροτονίας νέων ἱερέων ἐλήφθησαν καὶ ἐτακτοποιήθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Ἱερ. Μητρόπολιν Φθιώτιδος, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταλόγου συμπληρωμένων, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 14-2-53 ἡμετέρας ἐπιστολῆς.—Ἱερ. Μητρόπολιν Κασσανδρείας, ἐγένοντο πᾶσαι αἱ μεταβολαί, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀρ. 113/12-2-53 ὑμετέρου ἐγγράφου εὐχαριστοῦμεν.—Ἱερ. Μητρόπολιν Παραμυθίας, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀπὸ 7-2-53 ἀποσταλείσαν ἡμῖν κατάστασιν τῶν ἱερέων.—Ἱερ. Ἐπισκοπὴν Πέτρας, ἐγένετο ἡ ἐγγράφῃ τοῦ νεοχειροτονηθέντος ἱερέως Ε. Κ. Σχοινιωτάκη, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 122/16-2-53 ὑμετέρου ἐγγράφου εὐχαριστοῦμεν.—Αἰδεσ. Γ.

Τζιλιβάκη, Κεφαλά Χανίων· Ί. Πουλημένον, Κέρκυραν· Β. Γκόλφην, Ίερά Μονή Αγ. Πάντων, Βελαμάχιον· Γε. Χρυσολωράν, Μοσχάτον· Άν. Εάνθη, Λαμία· Β. Πριόβολον, Ευπάλιον Δωρίδος· διευθύνσεις ἡμῶν ἐτακτοποιήθησαν.— Αἶδες, Γ. Χόρτην, Χορτάτα, Λευκάδος· Δ. Μπουκουβάλαν, Ραβένια Δωδώνης· Γ. Σταματάτον, Ἀργοστόλιον· ἐνεγράφητε.— Αἶδες, Μιχ. Τσαφαντάκη, Ἄνω Μούλια Ἡρακλείου Κρήτης, αἰτηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.

Ἀπαραίτητος διὰ κάθε Ί. Ναὸν

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ἡ ὁποία μόλις ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, δίχρωμος, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου.

(Ἄριστον βοήθημα δι' Ἐφημέριους καὶ Ίεροψάλτας)

Τιμᾶται: Χαρτόδετος δραχ. 20.000
Χρυσοπανόδετος » 30.000

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ί. Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν. ὑπ' ἀριθ. 2200]1940 καὶ τὰς μεταγενεστέρας τροποποιήσεις αὐτοῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας ἀγ. Δημητρίου Σούρπης-Λεβαδείας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ρηθέντος Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προσόντων.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῆ 26ῃ Φεβρουαρίου 1953

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Πολύκαρπος

Ί. Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμώνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200]1940 Α. Ν. «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Νέαις Καρυαῖς ἱεροῦ ναοῦ τῆς Κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ.

Ἐν Λαρίσῃ τῆ 28ῃ Φεβρουαρίου 1953

† Ὁ Λαρίσης Δωρόθεος

Ίερά Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνάδειξιν ὑποψηφίων πρὸς ἐκλογὴν Ἐφημερίου τοῦ Ἐνοριακοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Σαρανταπόρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκήρυξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους ἐφημέριους τοῦ ἐν λόγω Ἐνοριακοῦ Ναοῦ.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 12ῃ Ἰανουαρίου 1953

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος

Ίερά Μητρόπολις Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Α. Ν. 2200 «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν

τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν Βρυσοῦλας καὶ Σαλονίκης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ὡς ἄνω Ἐνορίαν.

Ἐν Παραμυθίᾳ τῆ 11ῃ Φεβρουαρίου 1953

† Ὁ Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Δωρόθεος

Ί. Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἰκαρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει 1) τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», 2) τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 536]1945 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος» καὶ 3) τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Α. Νόμου 540]1945 «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτήρος τῆς κοινότητος Τηγαλίου τῆς νήσου Σάμου, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκήρυξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Α. Ν. 2200]1940 «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῆ 1ῃ Μαρτίου 1953

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος

Ί. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρωσὴν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) ἱ. ναοῦ Παντελεήμονος Κρουσῶν καὶ 2) Γεν. Θεοτόκου Καναλουποῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἐφημεριακῶν τούτων θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῆ 23ῃ Φεβρουαρίου 1953

† Ὁ Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας Δαμασκηνός

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱεροδιακόνων τοῦ καθεδρικοῦ ἱεροῦ ναοῦ Εὐαγγελισμὸς Θεοτόκου Κυπαρισσίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικὰ.

Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῆ 23 Φεβρουαρίου 1953

† Ὁ Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας Δαμασκηνός

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Σύρου, Τήνου κλπ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος—Κατηχητῆς

Ἐπεὶ ὁ ἄρθρον 46 τοῦ Α. Ν. 2200 «περὶ Ίερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαοῦ 1.